

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

DAĞ BAŞI !

1971
YILI İKRAMİYE PLANI:

Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 13

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

17 Mart 1971

Fiyatı: 125 Krs.

Aklımızı başımıza toplamak...

HER olayın bir nedeni vardır. Yolda bir taidığa raslırsınız: — Oooo, merhaba! Nasılsın? — Eyvallah, biraz üşümüşüm. — Neden? — Bizim apartmanda kalorifer yanmıyor. — Neden? — Akaryakıt báyileri boykot yapmış. — Neden? — Karayollarında ağırlık kontrolü yapılmıyor. — Neden? — Oturup incelemek gerek bu nedeni: Ağırlık kontrolü yapılmıca beş tonluk tankere yedi ton akaryakıt yüklenemeyecek; iki kamyonla yapılan iş, üç kamyonla yapılabilecek demek ki masraf artıyor, o halde akaryakıt báyileri zam için boykot yapıyorlar.

Okullarda: — İnsan konuşan hayvandır, diye tarif edilir. — Oysa pekâlâ: — İnsan olayların nedenlerini araştırıyor.

yan hayvandır.. diye tarif edilebilir. di. Dünyadaki yaratıklar içinde, olayların nedenlerini arayan, yani düşünme çabası gösteren tek hayvan insandır. Bunun içindir ki çevremizdeki bütün olayların sebeplerini araştırmaya yöneliriz. Hele şimdilerde olaylar bakımından pek zengin ve o nispette acıklı bir ortamda yaşıyoruz. Neler olmuyor ki! Vaktiyle rüyamızda görsük rüyahına inanıyacağımız şeyler, her gün gazete sayfalarını doldurup taşıyor. Başkent'in orta yerinde Amerikalı erler kaçırılıyor, üniversitelerde silahlı çatışmalar sürüyor, Anadolu kasabalarında gerici ayaklanmaları oluyor, bankalar soyuluyor, bombalar patlıyor, dinamitler infilak ediyor, polis kulüpleri kurşunla taranıyor, kardeş, kardeşin gözünü oyacak kadar kinleniyor...

Oysa ne demiştik 27 Mayıs'ta: «Olur mu böyle olur mu... Kardeş kardeşi vurur mu?» Kardeşin kardeşe kan davasını sürdürdüğü öyle bir ortama girdik

DEV İHTİYAR!

DEVGENÇ

Kaleden indim inis.

Mendilim dolu yemis.

Polise saldim yememis.

Kendisi gelsin demis.

ki, artık ferman okunmuyor tozdan dumanndan.

Peki, bu kadar kısa sürede nasıl bu hale düştük?

Nasıl oluyor da kanunsuzluk ve anarşi ortamında durmadan kulaç atıyor ve kulaç attıkça batıyoruz?

Bir ülkede yasalara saygı düşüncesi zayıfladı mı, o ülke uygar ülke olmaktan çıkar; orman kanunu hüküm sürmeye başlar. Kimse camından malından emin değildir artık...

Taş devri kanunları her yanda geçerli olur. Türkiye'de bu devri açanlar, en başta 27 Mayıs Anayasa'sını hasıraltı edenler, ya da çiğneyip geçenlerdir. 1961 yılında halkın o'una sunulan ve kabul edilen Anayasa'nın gerekleri yerine getirilseydi, Türkiye'de kardeş kavgasının yeni tohumları boy veremeyecekti.

Ne diyor bizim Anayasamız? Lâyiklik diyor...

Politikacı ise din sümürgenliği yapıyor.

Ne diyor bizim Anayasamız? Fikir özgürlüğü diyor.

Ama yazarların cizerlerin pesindeyiz hâlâ.

Ne diyor bizim Anayasamız? Toprak reformu diyor...

On yıldan beri toprak adaletinden ses seda yok.

Ne diyor bizim Anayasamız? Ama kanunları çiğnemekte pervasız kimseleriz.

Ne diyor bizim Anayasamız? Orman reformu diyor.

Ama orman reformuna gideceğimizde, orman suçlarının affını ivedilikle benimsiyoruz.

Ne diyor bizim Anayasamız? Atatürk'ün devrim ilkeleri korunacak diyor.

Ama biz Atatürk ilkelerini çiğniyoruz.

Anayasa'nın bağımsız kurumlarını düşman sayıyoruz, Anayasa'nın ileriye açık bütünlüğünü, geriye dönük politikacıların davranışlarıyla parçalıyoruz. Devletin temel olan yasayı hiçe sayarsak, kanun dışı azgınlıklar elhette artar, toplumu ve devleti tehdit edecek derecelere ulaşır.

Eğer şu satırlar yayınlanıncaya kadar vakit geçmediyse, bu anarşi ortamından kurtulmanın tek yolu, Anayasa'nın üstünlüğü fikrinde toplanmaktır. Anayasa'ya gerçekten saygı duymadan, Anayasa'yı inanga uygulamaya geçmeden, nasıl çaresini bulabiliriz ki?

AKBABA

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1970-1971 Armağanı Yarışması

ÇARŞIDA, sokakta, otobüste, dolmuşta herkes birbirine soruyor:

— Kaça oturdunuz?

Sabahleyin evden çıkar çıkmaz, karşılaştığınız ilk insandan «Günaydın» demesini bekliyorsunuz. Ne gezer... Bir büyük merakla soruyor:

— Kaça oturdunuz?

Otobüste yanınıza oturan şapkalı bey, lokantada karşınıza oturan şık hanım, dairede birlikte çalıştığınız Seyfullah, sinemada yanyana düştüğünüz allenin resmi soruyor:

— Kaça oturdunuz?

Gerçekten kaç oturdunuz? Birin beşine mi? Sekizine dördüne mi? Onikine üçüne mi?

Ve, yakınılar... Yakınılar...

— Hakkım yendi, efendim...

— İntibakımı yanlış yaptılar.

— Dilekçemi dün verdim...

İşte, böylece başladı PERSONEL KANUNU'nun uygulaması. Türk memurunun, yıllar yılı bir büyük özelemler içinde ürettiği PERSONEL KANUNU, böylece karşılandı. Oysa, yalnız memur değildi, bu kanunu dört gözle bekleyen. Kasap Hasan, kalın ve de uzun bıyıklarını burarken, Personel Kanunuyla memurun, daha doğrusu kendisinin cebine girecek parayı düşünüyordu. Bakkal Ali, manav Halil, ev sahibi Rüştem gibi...

Ya, yıllar yılı, üçyüz liranın kısır dörtgenine sıkışıp, yaşantısını sürdürmeye çalışan tahrirat kâtlı Kâmil bey... O düşünmüyordu muydu sanki? Sonra, büyük kızı Ayten, ortanca oğlu Engin, küçük kızı Meltem... Hepsinin, büyük kocaman umutları vardı, gelecek için. Örneğin, alıyah bir maksil istiyordu Ayten, Engin, şöyle afillisinden bir bisiklet, Meltem'se bebek... Kâmil beyin, yirmi küsur yıllık refikası Hatice hanım ise, «HAYIRLISI» diyor-du, sadece.

Ve PERSONEL KANUNU çıktı.

KAÇA OTURDUNUZ?

(Birincilik kazanan fıkra)

Yazan : Ersen TOLUNAY

Kurucumuz adına düzenlediğimiz «Siyasi Mizah Fıkra Yarışması»nda birincilik ödülü (1500.— T.L.) kazanan fıkra bu sayımızda yayınlıyoruz. AKBABA, «Kaça Oturdunuz» adlı fıkra yazan sayın Ersen TOLUNAY'ı candan tebrik eder, başarılar diler.

Kâmil beyde, bir matematik merakı, sormayın gitsin. Acaba, «KAÇA OTURACAK?»... «Sağın önüne düşünce, ak mı, kara mı anlarsın» demiş atalarımız. Pek de, iyi demişler. Gerçekten, kısa bir süre sonra her şey ortaya çıktı, tüm çıplaklığı, tüm beraklılığıyla. Şimdi espriler yapılıyor, «PERSONEL KANUNU» üstüne.

— Kaça oturdunuz?

— Beşyüze...

— Hayret... O kadar az mı?

— Yanlış anladınız. Personel Kanunundan sonraki ev kiramız, beşyüz...

Oysa, bir güzel sözü vardır Fikret'in. «ÜMIT, geveze bir kuş, kalbimizde hiç susmaz.» Kişilerin doğal yapısında var, bitmeyen gereksinimler. Beşyüze yaşarken, bine kavuşma özlemi, daha gerçek deymişle hırsı değil midir, insanları birbirine düştüren. Dünyanın yalanlığını bile

Yaş, 29. Rahmetli Tarancı'nın «YOLUN YARISI» diye tanımladığı günlere doğru koştuktayım, dolu dizgin. Sivas'lıyım. Kaygısız, uçarı çocukluğum, başımda bir yığın kavak yelinin estiği öğrencilik yıllarım, hep Sivas'ta geçti. Kulaklarımın tipo gürültüsüne tutkusu, burunumun mürekkep kokusuna sevdalanışı da Sivas'ta başlar. Bir küçük yazımın çıktığı gazeteden on tane satın aldığım usuma geldikçe, biraz da sıkılarak gülerim nedense. Sonra, kör ışıklar altında sabahlara dek uykusuz kalışım, sonra tüm Sivas'lıların unutmadıkları «PINAR GECELERİ» ve o gecelere adını veren dergide, Osmanlıca bir başlıkla yayınlanan ilk öyküm: ARZU...

1957 yılından beri, yazmaktayım sürekli olarak. Yazmaya karşı delice tutkum yüzünden, yanda bıraktığım Yüksek Öğrenimime, yeniden başladım bir kaç yıl önce. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nin, üçüncü sınıfında öğrenciyim. Görevim, bir bankada şeflik. Evliyim. Bir kızım var. Edebiyatın özellikle düzyazı dalında çaba gösterdim, 1957'den bu yana. Başta VARLIK olmak üzere, YELKEN, ILGAZ, SU, MELTEM, ÇELE, HİSAR, ÇABA, KÖK, ELİF, ÇATI, ÇAGRI gibi dergilerde, çeşitli yazılarım yayınlandı şimdiye değin. TÜRK MİZAH'ının ustalarına olan hayranlığım büyük. Akıcılığına hayran olduğum bir kalemin sahibi rahmetli YUSUF ZİYA ORTAÇ başta olmak üzere, AZİZ NESİN'i ve ŞEMSİ BELLİ'yi özellikle beğenirim.

Ersen TOLUNAY

bile, insanın insanı ezmesi, küçük, iğrenç ayak oyunları, hep bu hırsın, bu susmayan ümit kuşunun, bünyemizdeki kafesinden beynimize yaptığı çağrılar değil midir? İsterseniz, bırakalım edebiyat yapmayı. Kişileri tam anlamıyla sevindirmenin, mutlu etmenin, olanaksızlığı ortada. Ama, bir başka gerçek de, Türkiye'de yaşam koşullarının ağırlığı. Tümümüz, bir büyük kavganın içindediz. Gecemizle, gündüzümüzle. Ne güzeldir, rahmetli Orhan Veli'nin «RAHAT» isimli şiiri:

Şu kavgaya bir bitse dersin
Acımasam dersin
Yorulmasam dersin
Çişim gelmesem dersin
Uykum gelmesem dersin
Ölsem desene...

Türk memuru da, yıllar yılı bu şiirin mısralarını tekrarlayıp durmuştur, kısır bir döngünün içinde tutsak olarak. «Şu Personel Kanunu bir çıksa» demiştir. İkinci mısranın yaratılması için, yıllar geçmiştir aradan. Personel Kanunu çıkmıştır sonunda. Bu kez «En yüksek maaşı alsam» diye geçirmiştir içinden. Dilekle, gerçeğin çatışması, gerçeğin zaferiyle sonuçlanmıştır. Bu yeni bir mısrayı doğurmuştur. «Ah, bir geçinebilsem...». Damdaki Kemancı'nın «Ah, bir zengin ol-sam» isteğinden, daha ılımlı bir istek olarak. Sonra, çaresizlikler içinde kalmıştır yine de. Kahırlanmıştır, öfkelenmiştir, efkârlanmıştır, ağlamıştır. Ve Orhan Veli'nin yıllar önce belirttiği gerçeğe dönerek:

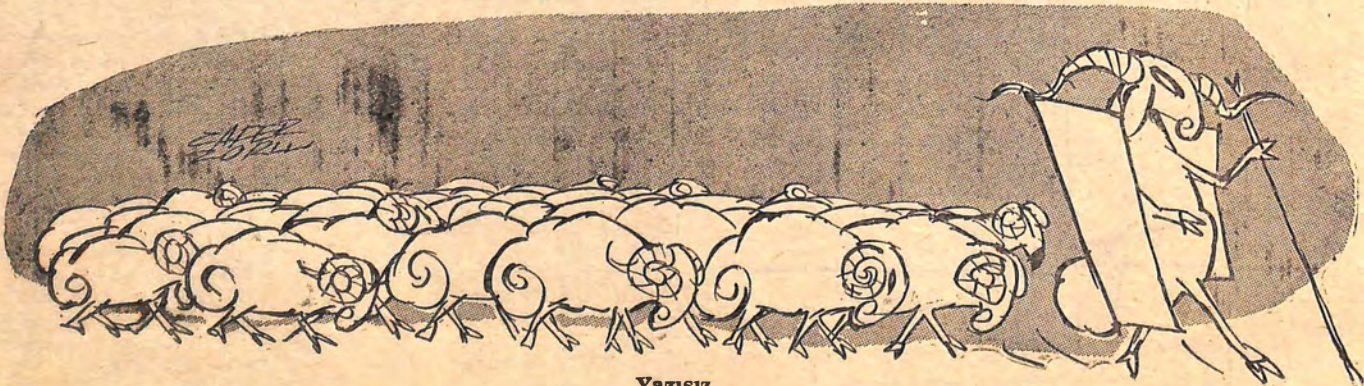
— Yaşamak değil bu, ölsem, demiştir.

Oysa, sürüp gidecektir yaşam kavgası, daha nice PERSONEL KANUNLARI'nı düşleyerek. Üstelik, ölümün de bir kanuna bağlı olduğunu bile bile...

Ersen TOLUNAY

Kıbrıs Cad. Dedefendi Mektep
Sokak Martı Ap. No: 5/6
Kurtuluş — ANKARA

Çobanlar boykot yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

BAYANLAR : 3 - BAYLAR : 3

İKİNCİ DEVRE

Devre başlar başlamaz Baylar açıldı biraz;
Kaleye rüzgâr gibi iniyor Ulvi Uraz.
Ulvi bey soldan akan Yılmaz Güney'i gördü,
Yılmaz topu Sadri'nin tam önüne düşürdü.
Şimdi Sadri'nin pası bir: «Ah!» çıktı yürekten;
Öztürk kafa patlattı, gene döndü direkten.
Baylar akın üstüne hep akın tazeliyor,
Gerilerden Hepgül topu söküp geliyor.
Dakika: Ellibeş, top, Altan'ın ayağında;
Sadri topu izliyor Altan'ın tam sağında.
Altan Sadri'ye verdi, Sadri geçti Figen'i;
Şimdi taze bir akın görüyoruz, yepyeni.
Sadri kaleye indi, Türkân Şoray uç da tut!
Sadri topa vuruyor, beş metreden, ah, avut!
Futbol kuralıdır bu: «Atamayan yer» derler;
Topu Mine Soley'e kaptırdı Bay Hepgül.
Mine, Meltem'i gördü, Meltem verdi Seber'e;
Seher'den topu aldı şimdi Nebahat Çehre.
Çehre'nin geri pası, bakalım kim alacak?
Öyle bir giriş girdi geriden Bayan Bacak.
Bayan Bacak düzeltip çakış çıktı ki bir sol;
Eğilip tutamadı, İbo yumurtladı: Gooool!
Bayan Bacak'ı öptü üçü de hakemlerin,
İyi gol attı diye gene aldı aferin.
İbo başını vurur: «Küt, küt!» ediyor direk;
Ne kadar katı olsa dayanmaz buna yürek.
Santrayla birlikte gene Bayanlar daldı;
Feri topu sürüyor, kaleye pek az kaldı.
Bu arada Bay İbo kalesinden seğirtti;
Topu Feri'den aldı, bir güzelce çevirtti.
Herkes durmuş bakıyor, İbo Sevda'yı aştı;
Seher'i de geçiyor, seyirciler de şaşı.
Figen'le karşılaştı, çalım üstüne çalım...
İkisi çekiliyor, kim geçecek bakalım?
İbo onu da geçti, Septap'la karşılaştı;
İbo gole gidiyor, çünkü Septap'ı aştı.
Türkân Şoray gülmekten yerinde duramıyor;
İbo kaleye indi, fakat ah, vuramıyor!
İbo topu solundan geçiriverdi sağa;
Bir dokundu, girdi top, takulıverdi ağa!
Dakika: Sekseniki... Bayanlar: Üç, Baylar: Bir...
Orta hakem Zeki bey santrayı gösterir.
Sevtingen ağlıyordu, İbo yerlere yatmış;
Şoray tebrik ediyor, İbo'ya el uzatmış.
Doluverdi sahaya stadın seyircisi,
Dağıttı üç saatte suyla toplum polisi.
Oyun tekrar başladı, daha sekiz dakika var;
Maç nerdeyse bitecek, sonda kim galip çıkar?
Santrayla birlikte top bu sefer Baylarda;
Bağırışlar, çığlıklar iniyor havalarda.
Bayanlar kalesinin önünde bir karambol;
Necdet Tosun göbekte dokunuverdi ve goool!
Bu kere de Bayanlar itiraza başladı;
Hakem bu golü saydı Bayanlar'ı haşladı.
Nerdeyse maç bitiyor, tam bir dakakacık kaldı;
Bayanlar bu durumda maçı üç-iki aldı.
Gene bir şey söylenmez, «Top yuvarlak», demişler;
Bomba gibi takımlar nice goller yemişler.
Baylar hep bastırıyor, son dakkada pek enfes;
Seyircide kalmadı ne ses, ne de bir nefes...
Şimdi Fikret'in pası, Yılmaz Güney alıyor;
Güney topu birlikte gene iyi dalıyor.
Yılmaz Güney kaleye bir su gibi akıyor,
Hakem de ikide bir saatine bakıyor.
Tam yirmi metre kala yerdin bir pas uzattı,
Sadri yere paralel yatarak kafa attı.
Top direği yaladı, içeri giriverdi;
Hakem düdüğü çaldı, maçı bitiriverdi.
Bayanlar: Üç, Baylar: Üç... İki takım beraber...
Mutlu günler diliyor, Akbaba'dan Muukadder!

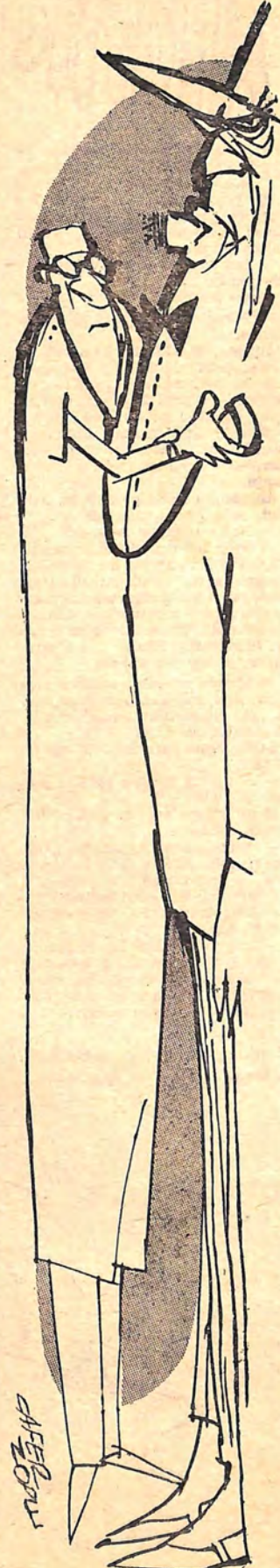
Mukadder ÖZAKMAN

ATEŞLİ KADIN!

Türkiye'de kalb hastaları
artıyor. — Gazeteler —

Doktor — Sizde kalb yok!..

Alaman

Gibar!

YALÇIN KAYA

SABAHIN köründe camiden çakanlar, evlerindeki sıcak döşeklere koşuyorlardı. Tesbih sesleri ile gene takırlarını birbirinden ayırmak gücü. Nalbant Osman'la Kolcu, kahveye yöndüler. Kolcu, kalabalığa doğru ilerledi:

— Lan Alaman gibarı, gayeyi gi-zin yemiyo mu?

Cevap gecikmedi:

— Paket evde galmış. Birazdan geleceğim.

Ali, her sabahki gibi bu sabah da sobayı daha yakmamıştı. Kahve o-çağı ise nari andırıyordu. Kolcuyla Nalbant, ellerini ocakta ısıttıktan sonra gayelerini doldurdular. Ali bu-luşıktaydı. Dün gecenin fincan ve bardaklarını, içinde telveli su bulun-nan kaba daldırıp daldırıp çıkarı-yordu.

Alamanyalı Salih gözükünce, kah-veci, onun çayını hazırladı ve:

— Nerlerdesin be hayırsız?... de-di. Perşembeden beri köydeymişin.

Salih, Ali'nin ağzına bir Amerikan sigarası sokup kendisini susturdu. Berikinin sevinip sigarayı koklama-ya başlaması karşısında, adamın kulaklarının üstüne iki sigara oturu-tu. Sigaraları dikkatle tütün taba-kasına yerleştiren kahveci:

— Misade edersen, bunları evde içem, diye konuştu. Yemekten son-ra... Bu namussızlar, şehir garısı gi-bi gokuyo, lan Salih

Salih, sigara paketini ötekilere tu-tarken:

— Sen bi de Alaman garısını gok-çen ki... dedi.

Hepsi yayvan yayvan güldü. Salih birden öddileşti:

— Şehir dedin de aklıma geldi. Ben evvelsi günden beri şehirdey-dim. Gayeye ondan gelemedim.

Öbütlerine göz eden Nalbant:

— Eee, birazcık da para yecetz ta-bil! diye takıldı.

— Yok yok, dedi Salih. Hayırlı bi iş için... Alamanya'dan bi arkadaş-gız dakıbatı yaptım. Çocuk evlen-mek istiyio da... Adiresti verdi. Gid-dim, inciyini cinciğini öğrendim. Son-

ram da çocuğa mektup yazdım. «O işi unuttu» diye...

Kolcu tahmin yürüttü:

— Yumurta çürük anlaşılan.

— Hemi de nasıl. Amıcasının dü-yününde bi oğlanla yapmadığı rezil-lik galmamış.

— Dansa mı galkmış yoksam?

— Yaa, dansa galkmış şıfıntı. On-ca gişinin önünde oğlanı üstüne üs-düne çekmiş, gıvrırmış gıvrırmış. Ya-zık eddi kendine işte. Güzel de bi-giz. Bakdım bakdım; hemî acıdım, hemî de güzdüm. Halbukim edebiy-len oturup gısmetini bekleyeydi, şim-di durnayı merkezinden vurmuşdu. Bizim arkadaşşı görsen, aslan gibi maşallah. Ense kulak yerinde. Boylu-boslu. Tam bi buçuk metrenin üzer-inde. Ve de Allah nazardan sakla-sın, yüzüymü kilo.

Nalbant:

— Maşallah maşallah! dedi. G-zın depesinde devlet gusu dolamış-desene. Bi gonsaymış yanı.

— Geçdi gayri. Fakat, çocuk da üzülecek şıncık. Ben olsam üzü-lmem. Çünkü bu Alaman garısı, var, çocuğa ölüyo. «Beni aldığın sa-hat Müslüman olurum» diyo. Gom-suları, gariya «Ayol insan dinini de-nişdirir mi?» demişler de, gari on-lara ne civap vermiş, biliyon mu?

«Gudretini bilseniz, siz de denişti-rir goşa goşa evlenirsiniz.» demiş.

«Onlara bi gari vız gelip dört dane-ye gadar yolu var.» demiş. «Bu gud-reti, başka hangi erkeklerde bulur-sun, söyle!» demiş.

«Paran çoksa, odalık namı altında isdediğin gadar-avrat selbes.» demiş. Gomşu garılar

«Ama yalnız erkeklerle selbes» de-mişler. Bizimki «Olusun» demiş.

«Ben de bari biraz erkek yüzü gör-müş olurum» demiş. «Ayol, gündüz favrikada çalış, akşamleyin eve yal-nız dön, hep böyle mi yaşayacağın ben?!» demiş. «Yoksam dans züh-belerinden mi hayır bekleyecem?»

demiş. Yaa, bi de böyle demiş.

Nalbant:

— Gariya bak, gariya, pırafasör gi-bi lâf çıkarmış valla! dedi.

— Eger atıyosam, burdan çıkmak minasıp olmasın. Ama favrikanın muhdarı atıyosa, ona garışmam bak.

— Elin gävuru beni nerden bil-cek be?!

— Bilmez mi be?! Senin, düfek dıpciyinle dahtagurusu öldürdüyün bütün Alamanya'da meşur oldu. Ço-

— Çok gafalı bi şey. Bana boy abdesini sorduydu. Müsavid zaman-da bi gere gösderdim, hemen tam usulünlen su dökünmeye başladı.

Kolcu dikildi:

— Oyinlikken boy abdesi alın-maz.

— Kim gıynık?! dedi Salih.

Gari...

Salih gülerken:

— Yok canım, dedi, soytunukdu. Nalbantla kolcu da gülmeye baş-ladılar. Kolcu, Salih'in sırtına kuv-vellice bir şaka yumruğu yapıstırdı.

— Ulan rezil, arkadaşın dalavere-sine yapılır mı bu?!

— Bi şey yapmadım ki yohu...

Kolcu, yumrukları çiftledi:

— Ulan bi de dansa galkdı diye bi-zim şehirli gızın gısmesine mâni o-luyon!

— Arkadaş, gävura gävurluk, Müslümana Müslümanlık yakışır!

dedi Salih. Ben bunu bilir, bunu söylerim.

— Ama bak, Alaman garısı da ab-desd almayı öğrenmiş.

Örensin. Daha tam Müslüman deyil. Henüz kelimeyi şahadat getir-medi. Ağzına kelmeyi şahadatı al-dıy an, başka şeyi bırakmazsa, o-nun dişlerini ilkin ben girarım.

Nalbant şıttı:

— Neye lan? Isıriyo mu?

Kolcu, bir şüredir kendisini kıv-randıran soruyu ortaya attı:

— Hani lan haybeci, bana düfek gedireceydin?

Salih sarsılır gibi oldu. O işi unut-muş gitmişti. Sonra toparlandı:

— Unudur muyum ağa, unudur muyum?! dedi. Senin iş için husu-si olaraıktan onbeş gılo metre yol depdim. Taa favrikasına gıddim. Btr düzine düfek gösderdiler. Aldım al-dım, bıraktım. Heç birini gözüm dütmadı. O zaman favrikanın muh-darına gonsuğum. «Hıdrellezde ye-ni bi model çıkartcaz, Salih.» dedi.

«Bunlar bizim golcuya yaramaz.» dedi. Valla onun için almadım.

Atıyon.

— Eger atıyosam, burdan çıkmak minasıp olmasın. Ama favrikanın muhdarı atıyosa, ona garışmam bak.

— Elin gävuru beni nerden bil-cek be?!

— Bilmez mi be?! Senin, düfek dıpciyinle dahtagurusu öldürdüyün bütün Alamanya'da meşur oldu. Ço-

ğu denedi ama, başaramadı. Orada dahtagurusu yok. Onun yerine bai-çe böceyi gullandılar. Lâkin sıfır. Dıpciyi isabet eddiremediler. So-nunda favrikaya dürbünlü dıpcik is-mariadılar da başarabıldiler. Onun için Alamanya'da çok meşursun. Günde belkim bin gişi senin halini suval ediyö. «Ahmet, firmı yeniden çamurlayacaktı. Çamurladı mı?» di-yorlar. «O deliganlıyken pek sertdi. Hâlâ öle mi? Yoksam yumuşadı mı?» diyorlar.

— Ulan, dorun sayıbiyiz gari. Da-ha yumuşamayalım mı?! Bu Ala-man gävuru hayıl gafalı desene. Dünyada her bi şeyden habarları o-luyo.

— Olmaz mı?! Hep ben anlatı-yom.

Nalbant:

— At bakalım, at! dedi. Oğlum, sen bi gere o dili bilmiyon ki.

— Kiliim?! Beş sene oldu be. İs-dediyni sor.

— Gari ne demek Alamanca?

— «Fıravun» demek.

— Gız ne demek?

— «Fıravun olayın» demek.

Kolcuya dönen Nalbant:

— Sıp diye bildi be! dedi. Atmı-yosa...

Salih:

— İnannıyosan, mekdepe goş, ho-caya sor, dedi.

Kolcu konuştu:

— Golaymış be. Gari «fıravun», gız «fıravun olayın»...

Nalbant:

— Çok menâli, dedi. Gari «fıra-vun» olmuşken, gız «fıravun olayın» diyo. Ulan bu Alamanlar, avrat mil-letini tam anlamışlar. Ne fıravun-dur onlar, ne fıravun!

Salih meydan okudu:

— İsdediynizi sorun. Meselâ «ya» demek, «alamam» demek... «Nayın» dedin mi de, «O iş yaş» demek olu-yo.

— Gafalı herifler valla! dedi kol-cu. Sen demek bunları hep biliyon.

— Seyi de biliyom. Meselâ, usta, işbaşı yapılırken «Gutunu dak» de-yince, hemen elentirik gutusunu çe-virip makinayı çalıştırıyom. Bizim bazı inşekler, usta öyle deyince, o-na «sen gutunu dak» diye aksilik e-di-yolar. Ben işime bakıyom, arka-daş. Oraya elin gävurunla dakışma-ya getmedim.

Kolcu:

— Bak ulan, bu Alamanca bizim dile pek yakınımış yahu! dedi.

Nalbant:

— Gafalı herifler, canım, dedi.

Salih doğruladı:

— Gafalıhar, çok gafalıhar. Yapdık-ları makinaları görsen, aklın zart zart eder.

Nalbant alındı:

— Canım Salih, neye öle diyon? Modeli olduktan, sonram her bi şey yapılır. Biraz Alamanya gördün di-ye bizim Dürk'ümlüzi aşagılam! Mo-delini! dedir, isdediyninden ala maki-na yapam. Salih tüzülmüştü.

— Yanlış anlama, dedi. Alaman-ya'nın heç bi ustası senin eline su dökemez. Yapdığın çakıyı gac şene-dir hâlâ gullaniyom. Sapi dagaldı, yüz gere gördü, ucu gırdır ama, demiri hâlâ sapasağlam duruyo.

Ali çay getirdi. Çayın böylesinin Avrupa'da bulunmadığını söyleye-rek bardaklara sarıldılar.

İştikten gözleri kamaşıyordu. Gü-neş, alınlarını karışılacak kadar yükselmişti. Pencereye artkalarını döndüler.

Yalçın KAYA

Uçak ve vapur kaçırınlar bir yıl hapis yatacak. — Gazeteler —

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BATARSA ACITIR

A TEŞ düştüğü yeri yakarmış. Başka yerde duranlar ise yanan kişiye kâh acır, kâh gülerler.

Gülmeleri duygusuzluktan ve kötülükten değildir her zaman; ara sıra acıların içine gerçek tuhafıkların karıştığı da olur.

Trajikomedi denilen tiyatro kolu öyle durumlardan doğar.

Geçen ayın banka soygunlarına adı karışmış öğrencilerden İrfan Uçar'ın babası Tayyar Uçar'ın başına beyanı da öyle bir trajik komedi unsuru işte.

Cankaya İlkokulunda kaloriferlilik eden ve oğlu kayıplara karıştıktan sonra eşinin de yatağa düşmesiyle derdleri büsbütün çöğalan zavallı baba durumdan uzun uzun yakınıyor, sonunda da şöyle diyor:

— Bizim gibi fakirlerin solculuk neyine?

Üstünde düşünürseniz, Türkiye'nin bugünkü başlıca tersliği bu sözün içinde saklı.

Ne kadar her şeyi tersine dönmüş, acayip, tepetaklak bir toplumuz Yârabbi! Milletçe amanda kalkmışız sanki...

Normal ülkelerde solculuk ekonomik yönden altta kalmış zümrelerin kalkınmasına çalışmak anlamına geldiği için yoksullardan r. gbet görür; zenginler ise genellikle karşıdır buna.

Bizde solculuk neredeyse birç gibi bir sosyete oyunu sayılacak! Öyle ki, konuya oğlunun adı karıştığı için türlü belâlardan bağrı yanan bir baba tam bir samimiyetle ve hiç şaka etmeden «Bizim gibi fakirlerin solculuk neyine?» diyebiliyor. Kimse de yadırgamıyor bu sözü.

Oldu olacak, her türlü lüks ve eğlence vergilendirilirken zenginlerin solculuk keyfinden de devletin sebeplenmesini sağlasak.

Söz gelimi, bilirkişiler tarafından sola yatkınlığı raporla belirtilecek gazete ve dergilerde çalışmak için yıllık kişisel gelirin belirli bir rakam üstünde olması şart koşulsun, bu gazete ve der-

Oy akrabalığımız var doktor bey!..

gülerden yüzde bin oranında «politik eğlence resmisi» almır.

İleriçi millerici sloganlı mitinglere, yürüyüşlere, gösterilere bedava katılmak kanunla yasaklanmıştır. Öyle eğlencelerin düzenlendiği yerlerin etrafı telle çevrilerek girişte bilet kesilir. Biletten de yine vergiler, rüşumlar falan alınır.

Hattâ sloganların kendileri için de bir tarife icat edilir. Otomobil kullanmak gibi bunları kullanmak da türlü çeşitli lüks vergilerine bağlanır. Az şiddetli solculuk sloganlarından az para, çok şiddetlilerinden çok para alınır.

(Tabii, çok çok şiddetli slogan kullanan mültimilyoner çocukları sağcı yoksullarımızın aynı dercede şiddetli saldırılarına uğrayabileceklerinden, onların özel görevlilerle korunmaları gerekir. Böylelikle yeni bir memur kadrosu kurularak işsizliğin azaltılmasına katkıda bulunulmuş olur.)

Belki diyeceksiniz ki: — Bu iş solculuğa değil de, solculuk oynamaya benziyor.

Elbette! Benziyor değil, öyle. Ama toplumumuzun bütün a-lanlarına dikkatle göz gezdirin: Hangi isimiz oyun oynamaya benzemiyor ki?

Türkiye'de solculuk amuda kalkmış görünüyor da, sağcılık başka türlü mü? Kendilerini o ucu savunmakla görevli sayan ateşli başbuğların, komando modolarının yaptıkları işlerin pek mi ciddiyeti var?

Fabrikatörlerimizin çoğunluğu gerçekten dünya piyasasına sürülebilecek mal yapımıyla mı, yoksa dünya piyasasından dağı-nık mal getirip yurt içinde bir-leştirerek aslında ithalatçılık de-mek olan montaj işleriyle mi uğ-raşmakta? Yâni fabrikatörlük mü oynuyorlar?

Ya bütün bunların üstünde bir konu sayılan devlet yöneti-mi işlerimiz?

Tam yirmialtı yıldan beri çok partili «demokrasi» düzeni için-deyiz. Düzenin düzenleyicisi ol-ması gereken parlamento, düze-nin temeli olan Anayasayı uygu-layamıyor hâlâ. Derde devâ ka-

nun çıktığı yok. Sözümona İkili-dar partisinin kurduğu kabine-nin gelecek aya çıkıp çıkmaya-eağı da belli değil. Ve düzenin kendi her gün tartışma konusu.

İki ileri, bir geri. Bir ileri, iki geri. Düzen değil, mehter sam-bası.

Parlamentoculuk etmiyor, par-lamentoculuk oynuyoruz yâni. Aslında kötü şey değildir oy-namak. Eğlenceli, ferahlatıcı, ke-yif vericidir. Tehlikesi eğlence-sinden fazla olmamak şartıyla...

Oysa bizim memleketteki oyun-larda keyiflerin içine limon sık-a-cak ihtimaller ağır basmaya baş-ladı. Bugünlerde boyuna tedbir düşünülmemekte ya? Ben de aklı-ma gelen bir tedbiri söyleyeyim bari:

Yurdun bütün takaları, kam-yonları, arabaları, hattâ at, eşek ve katırları seferber edilerek tek-mil kıyılarla derelerden büyük merkezlerimizin çeşitli oyun yer-lerine bol bol kum taşınmalı.

Ucu sivri çöpler çoğaldı çün-kü.

Refik ERDURAN

— Kara yollarında ağırlık kontrolları başladı. —

— Sen dur bakalım!.. Bu ağır yükle yola çıkamazsın!..

ELMALAR

ARACI Tefvik, Dutlular köyüne de uğradı. Ulu çınarın altında ki kahvede çayını yudumladıktan sonra:

— Eee bakalım ağalar, var mı elma, alalım, dedi.

Köylülerin tümü Öksüz Memet'in yüzüne baktılar. Köyde en çok elma ağacı onundu. Tam altı ağaç elması vardı. Bir de bakardı ki Öksüz Memet elma ağaçlarına, ha altı tane yavrusu, ha altı tane elma ağacı, aralarında hiçbir fark yoktu. Hatta bazı zamanlar evlatlarından da üstün tutardı elma ağaçlarını. Öyle ya, bebelerin kendine ne kârı vardı ki, hele hele köy yerinde. Çocuk da diğn bir kucak odun, Allah birini öldürürse, birini verirdi, hem de rızısıyla beraber. Ama elma ağaçları öyle değildi. Bir tanesi kurusa, veya bir tanesi o yıl az mahsul verse, Öksüz Memet tümünden Öksüz olurdu. Varyoğu bu altı tane elma ağacıydı. Bu elmalarla alırdı çocuklarına ekmeği, bu elmalarla alırdı bebelerine işliğı, bu elmalarla alırdı gazını, tuzunu, bezini...

— Eee, dedi tekrar aracı Tefvik, de hele kaçtan vereceksin elmayı?

Öksüz Memet boynunu büküldü:

— Ne deyim ki ağam? dedi.

— De canım bir şey...

— Diyemem ki ağa...

Köylüler, Öksüz Memet'e ters ters baktılar, alıcı ayağına dek gelmişti de, nazlanıyordu... Oysa ki nazlanmıyordu Öksüz Memet, bilmiyordu piyasayı. Ne radyo bahsedirdi elmadan, ne de gazeteler. Öksüz Memet'e ancak hastalıktan hastalığa görürdü kasabayı şehiri...

— Yok yok, dedi, heç bişe diye miyecem. Sen de...

Aracı Tefvik:

— Nasıl, kırk kuruş iyi mi? dedi. Öksüz Memet:

— Yoo, dedi, vallaha çok az...

Aracı Tefvik, pis pis sırıttı:

— Amma ben daha elmayı görmeden veriyorum bu fiyatı...

— Elmalarım çok güzel ağa...

— Haydi elli olsun...

— Yok, dedi Öksüz Memet...

Aracı Tefvik ayağa kalktı:

— Eee madem öyle, haydi bana alasmaladık, deyince, köylüler:

— Ulan Öksüz, dediler, ne danga-laksın lan sen, ver getsin...

Öksüz Memet:

— Altmış olurs, dedi, altmış o-lursa...

Aracı Tefvik, elini uzattı, tuttu Öksüz'un elini:

— Ne senin dediğn, ne benim dediğm, ellibeş, tamam mı?

Daha Öksüz konuşmadan, kahve-deki köylüler:

— Tamam, tamam, dediler...

Öksüz biraz durdu. sonra:

— Vallaha ben çok emek verdim onlara, dibini eşdim, dallarını budadım, yeşiline gelin gibi, gırmızı-sına yavuklu gibi bakdım, gel altmış olsun... dedi.

— Yoo, dedi yine aracı Tefvik, o-du bu iş, daha fazla isteme...

Aracı Tefvik'le, Öksüz Memet el-ma ağaçlarının olduğu yere geldi-ler... Elmalar kocaman kocamandı.

Her biri, sanki ağacında parlatıl-mış gibi, parıl parıl yanyorlardı...

— Bak hele bak şu elmalara, dedi.

Aracı Tefvik:

— Canım biz de para veriyoruz, pul vermiyoruz ya... diye güldü.

Hemen o günü öğleden sonra el-malar toplandı, tartıldı ve parası Öksüz Memet'in avucuna sayıldı.

Sonra, bir arabaya yüklendi elma-lar. Aracı Tefvik, arabaya binerken:

— Bakalım, dedi, üç kuruş mu kazanacağız kilosunda, beş kuruş mu?

— İnşallah on kuruş kazanın, de-di Öksüz Memet ve aracıyı uğurla-dı...

Aracı Tefvik, elmaları ilk kez ka-sabaya getirdi. Orada bir Halil ağa vardı, meyva işleriyle uğraşırdı. O-nun yanına uğradı:

— Ağa, dedi, iyi elma var.

— Kaça ki bunun kilosu?

— Yüz ağa...

— Yoo, doksana verirsene alırım.

— Aman ağa, ben doksan saydım kilosuna...

— Yoo, doksan olursa alırım...

— Peki, öyle olsun, ne yapalım...

Aracı Tefvik elmaları Halil ağa'ya doksan kuruştan devretti... Tefvik oradan ayrıldıktan sonra, Halil ağa, telefonun manyetosunu çevirdi:

— Gızım bana şeherden 1717 num-royu bulun mu?

Biraz sonra Halil ağanın manye-tolu telefonu çaldı.

— Alo, dedi Halil ağa, sen misin Bekir bey, iyi elma var, çok güzel çok...

Yüzelliden olur... Ne diyon, vallaha olmaz... Yoo yoo, hatırlın için yüzotuzdan bırakayım...

Ta-mam tamam, ben gönderrim...

Öksüz Memet'in elmaları bu kez, kağı arabasından bir kamyonete

bindi ve şehrin yolunu tuttu... Kam-yonet, mağazanın önünde durunca, Bekir bey şöyle bir elmalara baktı:

— Heye ha, gerçekten gözlemlş elmalar, dedi.

Sonra, yazıhanesine geçti ve tele-fonun, bir üç yedi altı numaralarını çevirdi:

— Sen misin Gadir bey?... Çok gozel elmalar var... Heç özürsüz, bi-dene delik bul, gel vallaha gafamı del...

İri iri, beşi bi kilo çeker... Yüzetmiş beşe bırakayım... Çok mu dedin, ne çoğu canım, ben yüz-altmışbeşe aldım...

Bak sana son fiyat yüzetmişe bırakırım... Olar olur, gönderrim... Tamam tamam, beğenmezsen gamyoneti geri gön-der benim dükkâna...

Kamyonetten inmeyen elmalar, bu kez belediye haline geldi ve Ka-dir beyin dükkânının önünde dur-du...

Kadir bey, şöyle elmanın bir-sini aldı eline:

— Gerçekten eyiymiş, dedi.

Üç dükkân ötedeki Necip beyin yanına vardı:

— Necip bey, kiloda on gurus kı-verirsen sana devredeyim, tam iş-danbıllık elma... dedi.

— Kaça aldın ki?

— Yüzdoksandan...

— Yâni iki lira isdiyon?

— Eee...

— Bakalım hele bir elmalara...

— İşde gamyonetin içinde...

Necip bey elmalardan birini seç-ti, şöyle bir dişledi:

— Tek lâf, yüzdoksanbeş veri-rim...

— Oldu, dedi Kadir bey...

Kamyonet elmaları Necip beyin dükkânına indirdi... Elmalar dükkân-ının içine girer girmez, haftalığı otu-zar lira olan dört tane çocuk, elma-ları ellerindeki bezlerle parlatmaya başladılar...

Bu arada Necip bey İs-tanbul'a vardılar... Hâl'e girmeden, şöyle bir metrekarecik büyüklüğün-deki iki telefonlu bir dükkânın ka-

pısında durdular. Dükkândan şiş-man birisi çıktı, şoförle bir şeyler konuştular. Şişman adam, tekrar içeriye girerek, telefonun kadrânını çevirdi. Konuştu konuştu, sonunda:

— Elma da var, dedi... Ötekiler olur ama, elmayı üç yirmibeşten bir kuruş aşağıya veremem... Vallahi sen bilirsin, dedi.

Telefonu kapattı, başka bir nume-rayı çevirdi... Aynı şeyi ona da söy-leldikten sonra:

— Ötekiler olur ama, elmayı üçbu-çuktan aşağıya veremem, dedi...

Karşılıklı kapatılar telefonu, an-laşmışlardı. Şişman tombalak a-dam, kamyon şoförüne gideceği ye-ri söyledi... Ve böylece Öksüz Me-met'in elmaları İstanbul Hâl'ine gel-di...

Hâl'de de hiç durmadı dense yeridir. O gece elmalar bir daha tek tek elden geçirildi, sonra her biri-ne süslü püslü kâğıtlar sarıldı, san-dıklara yerleştirildi, dört dükkân ü-tede ki Rıza beye kilosu dört liradan devredildi...

Ancak devrisi günü Ök-süz Memet'in elmaları İstanbul ma-nav vitrinlerini süslemeye başladı...

Rıza bey, çok kazanmamıştı, o da birbuçuk liracık koymuştu üstüne ve beşbuçuk liradan manavlara sat-mıştı...

Artık vitrine giren Öksüz Me-met'in elmaları devletin kontrolü al-tındaydı. Onun için üzerine etiket konulması, alış fiyatının, satış fi-yatının yazılması zorunlu idi...

Ma-nav, kalemi eline aldıktan sonra, şöyle bir düşündü, bu arada bir kez de burnunu kaşıdı ve satış fiyatının olduğu yere sekiz Türk lirası yaz-dı...

Elmalar satılacaktır, o haftanın sonunda Öksüz Memet'in karısı has-talandı. Sancıdan inim inim iniliyor-du Kara Hatçe... Gergi Öksüz Me-met, elmayı o hafta içinde satma-mış olsaydı, mülkünü yok, karısı-nı değil İstanbul'a, kasabaya bile götüremezdi ya, çok şükür veren Allah cebine üç beş kuruş para koy-muştu. Hani ya Kara Hatçe'nin de az emeği geçmemişti elmalara...

Doktorun iyi yanına çatı, hattâ ya-şamın, karısını yatırdılar hastane-ye... Amma karısı bir şey istedi on-dan:

— Lan Öksüz, dedi, de bul gel bi-zim elmalardan, ölüsem bâri gö-züm açık getmesin...

Öksüz Memet, çıktı yola, birinci manav, ikinci manav, üçüncü ma-nav:

— Amanın, dedi birdenbire, ıın bunlar bizim elmalar vallaha be...

Nasıl ki koyunlar koyuna benzer, ama çoban onları tek tek tanır-sa, Memet de böyle tanıyverdi elma-cıklarını... Okuma yazma bilmezdi, okumadı üstündeki etiketi:

— Çek hele şurdan bi okka, dedi.

Manav, Öksüz Memet'in üstüne başına baktı:

— Kilosu sekiz lira ha, dedi.

— Ne, dedi Memet...

— Sekiz lira...

— Essah mı diyon?

— Yoo, yalan...

Memet dondu oracıkta...

Amma bir tane, hiç olmazsa bir ta-ne almalıydı Kara Hatçe'sine:

— Bi denesi kaç olur ki? dedi.

Manav tarttı bir tanesini:

— Yüzelli kuruş, dedi...

— Aboov, dedi Öksüz Memet, a-boov ki ne abooov...

Çıkardı yüzelli kuruşu verdi, el-mayı koynuna soktu... Yürüdü...

— Lan bu ne hâl? dedi içinden...

Biraz daha yürüdü:

— Dükkân kiresi veriyor kı adam, dedi...

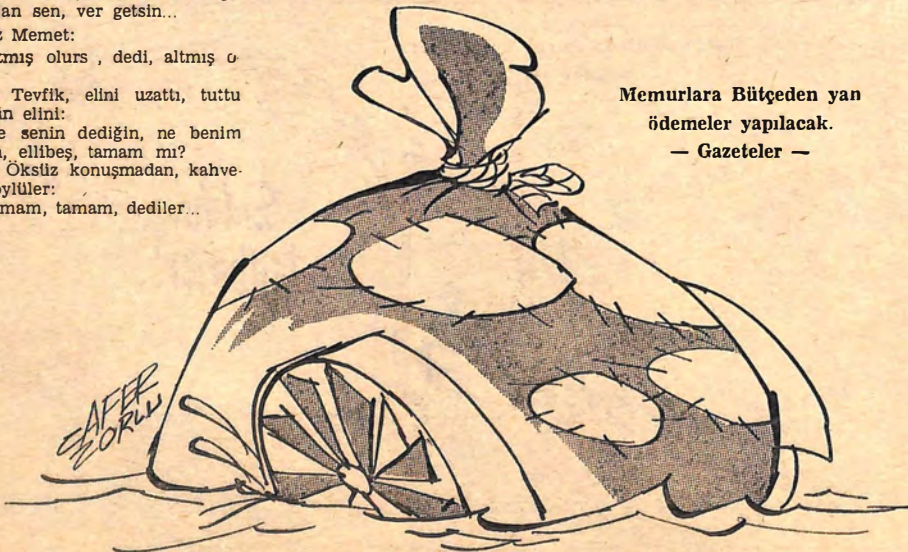
Biraz daha yürüdü:

— Dükkânda ışık yakıyor ki a-dam, dedi.

Biraz daha yürüdü:

— Bunun avradı bizimkine benze-mez ki, bununki taksilerde gezer, o bahalı fisdanlardan geyer... Hakkı canım hakkı, helbette sekiz bangnot-tan satacak elmayı... dedi.

Muzaffer İZGÜ

YANDAN ÇARKLI!

Memurlara Bütçeden yan-
ödemeler yapılacaktır.

— Gazeteler —

Her Hafta Bir Olay

Ben Şakir Tekpabuş. bakın, bir sürü insan geçiyor!.. Şimdi bunlardan biri...

Zeki

Bakın... işte çakmağını çakmış sigarasını yakmış bile bir tiryaki!.. yürü Şakir...

İzmarite selâm Yolumuza devam...

Bir nefes de bize bırak yahu!

Bu adam beni niçin takip ediyor... Bunda bir iş var!..

At artık... atıyor... atacak...

ve Şakir büyük bir sevinçle bağırdı

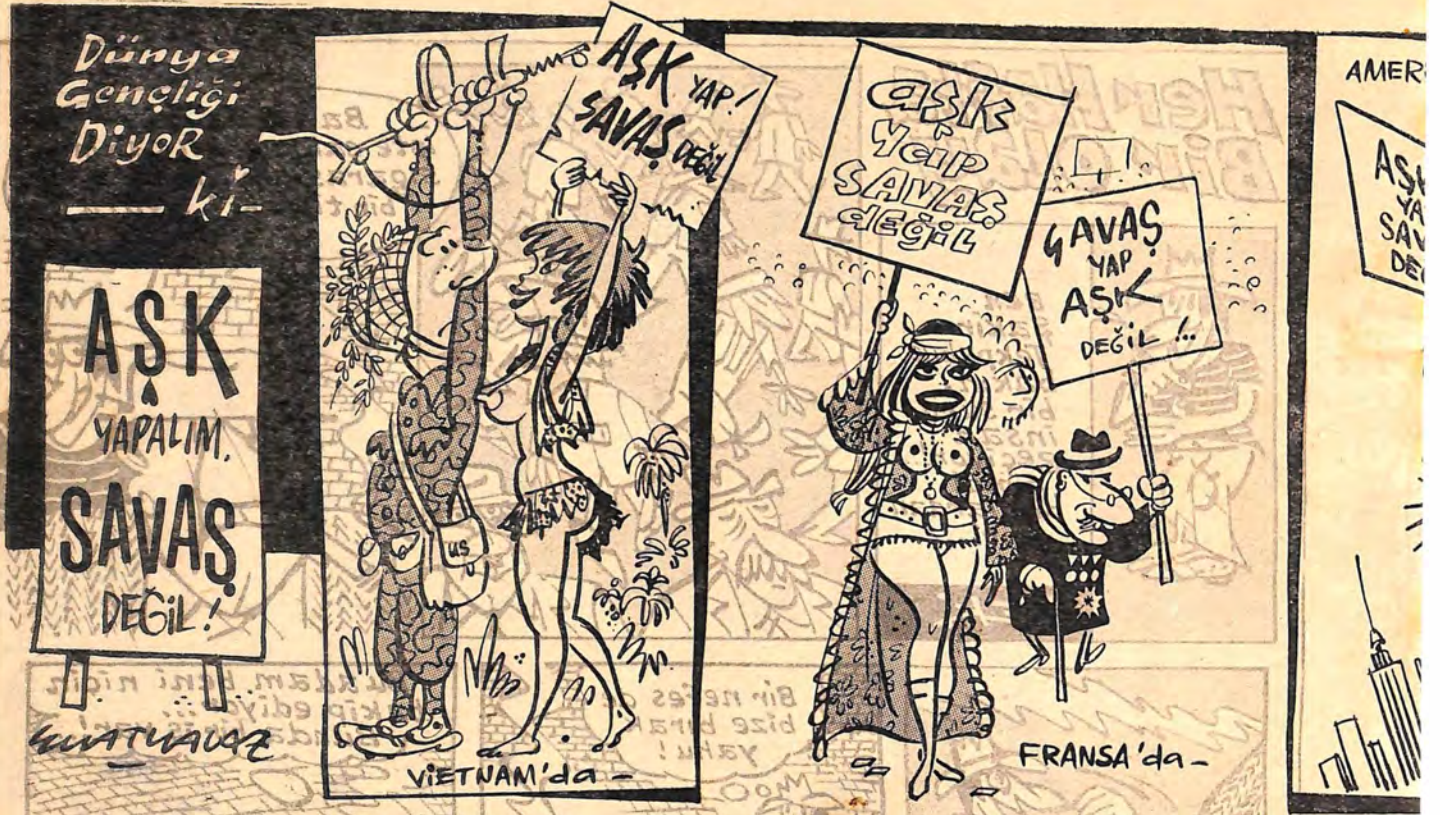
ATTII!

adam attı ama, Şakir bunu mu bekliyordu?.. Peki Şakir'in beklediği «ne oldu?» diyeceksiniz... dinleyelim: Şakir Konuşuyor.

Adam benden öfkesini alamamış da, izmariti ayacağının altında bir iyice ezmiş. (Bir sigaranız var mı?..)

YUVARLAK DÜZENDE SIVRI DÜŞÜNCELER

* Yeraltı geçitlerinin yapılmasına en çok sevinen kimler oldu dersiniz? Yayılar mı, yoksa şoförler mi?...

* Bana kalırsa ne biri, ne de öteki... Dilencililer memnun oldu. Bu kışta kıyamette

* Bağırılan, duvarlara yazılan «Amerikalı evine dön!» sözü ne bir iltihaz, ne de bir tehdittir. Sadece arkadaşça, hattâ kardeşçe bir uyarıdır. Çünkü karısı Amerikalıyı aldatıyor da...

* Son Kurban Bayramında, kurban derileri için THK'na yeni bir rakıp çıktı. Dini kuruluşların yanı sıra başka bir zümre de istiyordu bu derileri. İstanbul sokaklarında yer yer şöyle duvar ilanları görüldü:

«Allah'a kurban derilerini bize verin.
İstanbul Hırsızları adına Janin.»

* Söz duvardan açılmışken devam edelim. Kabul edersiniz ki bizim günlük yaşamımızda duvarların yeri öyle bir kaç satırla geçitirilecek gibi değildir. Hani bazı ruh hekimleri, hastalarına bir şeyler kırıp dökmelerini salık verirler ya... İşte duvarlara yazı yazmak da bizde bu türden bir rahatlatma sağlıyor. Öntüne geçmek de imkânsız gibi... Siz gidip bir şey yazıyorsunuz. Başka biri beğenmeyip değiştiriyor. Duvarın sahibi yazılardan bıkip duvarı kapkara boyuyor. Bu arada bilmiyor ki duvar yazarlarına boş bir sahife hediye etmiştir. Şüphesiz bu kez beyaz boya ile yazılacaktır yazlar.

Bir duvar manzarası: *

Bunalan vatandaş kocaman harflerle «Pahalılığa son!» diye yazmış. Hemen bu yazının altında, sağ yanda bir ilân:

«Ucuz taklitli satışlar 'de»

* Duyuyoruz ki birçok kamu kuruluşu, memurlarının aylıklarının zamanında ödeyeniyormuş. Herkes istediğini söyleyedsün, ben düşününce düşünce bunun gerçek nedenini buldum galiba: Hani bir şey ne kadar çok beklenirse değeri o kadar artar ya... Her halde yetkililer devalüasyondan sonra paramızın değerini yeniden yükseltmek için bundan yararlanıyorlar.

* Grev, direniş, işi bırakma... İşçiler, memurlar, sağlık personeli... İster istemez aklı şu geliyor: Biraz da mezarlık işçileri grev yapsalar da ölümler azalıp yurdumuzda ortalama ömür uzasa... Ya da ne bileyim, dünyadan habersiz çocuklara Nurculuk öğreten kara sakallılar direniş geçişler de Türkçe okuyup yazma yüzdesi artsa...

* Mizah yazarları kötü günler yaşıyorlar. Gazete haberleri, politik demeçler, hepsi kendi kendine mizah... Hangi tür mizahın revaçta olduğunu söylemek gerekir mi bilmem... Şüphesiz kara mizah...

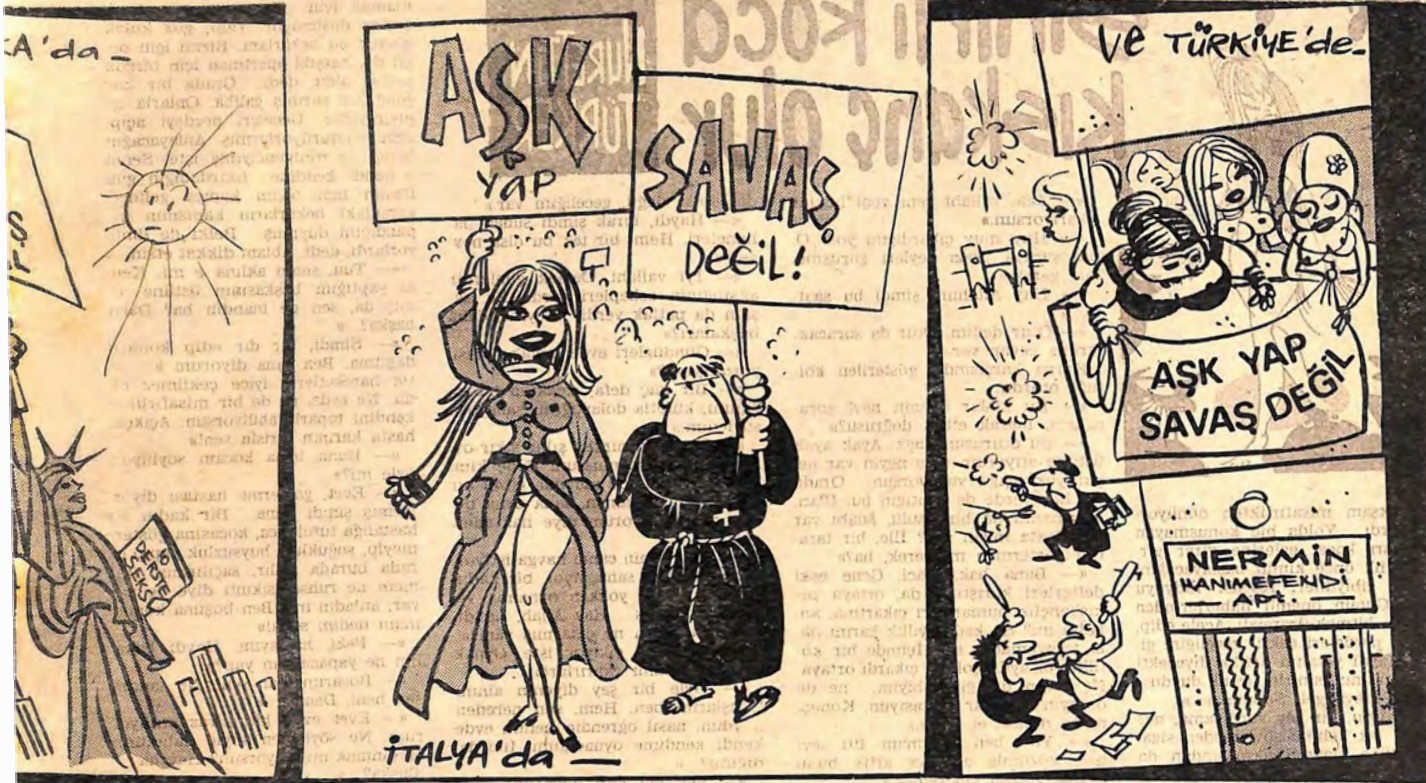
* Bir politikacı denizden boru çekip evlere balık getireceğini söylüyormuş. Yalansa günahı söyleyenlerin boynuna... Bir musluğu çevireceksiniz hamsi, bir başkasından palamut gelecek... Geçen gün bu konu, dolmuşta tartışılıyordu. Biri şöyle dedi:

«İyi güzel ama, musluklardan ne zaman su akmaya başlayacak?»

Sulhi DÖLEK

«İç bade, g

MİZAHİ RÖPORTAJ: VATANDAŞNE DİYOR?..

Yakaladım yolda bir vatanda-
şı. Baktım dökülüyordu üstü
başı. Merak ettim üstündeki bin
yamalı nesneyi. Sordum:

— Nedir bu? dedim.
Dedi:
— Çekettir.
Dedim:
— Ya başındaki?
Dedi:
— Kaskettir.
Dedim:
— Gönlündeki?
Dedi:
— Kasvettir.
Dedim:
— Sürdüğün hayat?
Dedi:
— Vallahi baştan başa derttir!
Dedim:
— Yaptığın iş?
Dedi:
— Ölmek için gayrettir.
Dedim:
— Yaşaman?
Dedi:
— Hayrettir...
Dedim:
— E!?
Dedi:
— Midem çoktandır hasrettir.
Dedim:
— Kurduğun hayâl?
Dedi:
— Toto'dan, piyango'dan ser-
vettir.
Dedim:
— Ya çıkmazsa?
Dedi:
— Felâkettir.
Dedim:
— Ailen?
Dedi:
— Bu soruya cevabım evettir.
Dedim:
— Kaç çocuğun var?
Dedi:
— Yoldakimi de sayarsak on
ferttir.
Dedim:
— Peki, geçim durumun?
Dedi:
— Dehşettir!

Dedim:
— Öyleyse nasıl yaşıyorsun?
Dedi:
— İlâhî hikmettir!
Dedim:
— Hayat şartları?
Dedi:
— Pek serttir.
Dedim:
— Para durumu?
Dedi:
— Sinede firkattir...
Dedim:
— Yaşantın?
Dedi:
— Sefalettir.
Dedim:
— Eksikliğin ne?
Dedi:
— Kudrettir.
Dedim:
— Sebep?
Dedi:
— Cehalettir.
Dedim:
— Başına gelenler?
Dedi:
— Vahşettir.
Dedim:
— Gösterdiğin tepki?
Dedi:
— Bir bardak su, ya da şerbet.
tir.
Dedim:
— Peki, ilgililerin dediği nedir
bu durumuna?
Dedi:
— «Sabret» tir...
Dedim:
— Öyleyse beklediğin nedir?
Dedi:
— Keramettir.
Dedim:
— Gösterdiğin?
Dedi:
— Metanettir.
Dedim:
— Sende bu cefa, onlarda bu
sefa ve kafalarda «Mahkeme-i
Kübra» anlayışı oldukça dünya-
da huzur yok sana. Rahat edece-
ğin tek yer ahret'tir!...

Erhan TIĞLI

zel sev...»

Sinirli koca kışkanç olur

NURETTİN
TÜRKER

«— Aaa, vallahi yeni yeni huylar çıkartıyorsun.»
«— Huy muy çıkardığım yok O. tur şuraya. Bazı şeyleri görüşmemiz gerek.»
«— Hay Allahım, şimdi bu saatte...»

«— Otur dedim. Otur da soracaklarımıza cevap ver.»
Karısı karşısında, gösterilen kol tuğa oturdu:

«— Bu kadar önemli neyi soracaksın, merak ettim doğrusu?»

«— Şu oturuşuna bak. Ayak ayak üstüne atıyorum diye neyin var neyin yok açığa vuruyorsun. Orada da, her yerde de yaptığın bu. Ulan, oturmanın da bir usulü, âdabı var be. Hasta mısın sen? İlle, bir tarafını göstermen mi gerek, ha?»

«— Bana bak, Naci. Gene eski defterleri karıştırıp da, ortaya pis kışkançlık numaraları çıkartma, anladın mı? Şu kadar yıllık karımı hâlâ tanıyamadın mı? İçinde bir kötülük olsaydı, çoktan çıkardı ortaya. Ne senin dediğin gibiymiş, ne de o şeyin o kadar hastasıym. Konuşmana dikkat et biraz.»

«— Yoo, ben yanlışım. Bir şeyi hele gözümle görünce artık bunu dünya yıkılsa çeviremez.»
«— Neymiş gözünle gördüğün?»

«— İçin dışın ulan! Bir oturuyorsun ki, öf anam öf. Görmeyen gözün der gibi...»

«— Terbiyesiz. O kadar aptal değilim, kendimi teşhir edecek. Nasıl rahat ediyorsam öyle oturuyorum, o kadar.»

«— Peki, bir kadın yabancı bir yerde, birçok erkeğin de olduğu toplantıda oturduğu zaman şöyle eteğine falan bakmaz mı, ha?... Aca, ba, açık bir zaviye kalıyor da, buradan müşkül durumda kalabilirim diye aklına getirmiş mi? Getirmiyorsa, oradakilerin yayvan güllüşlerinden hoşlanıyor demektir.»

«— Sen insanı, billâhi deli edersin. Yâni ben...»

«— İşte, orada da böyle oturmadın mı? Bak bakalım şimdi. Baldırlarının yarısına kadar açık. Niye, hiç söyle elini olsun eteğine götürmeyi hatırlamıyorsun?»

«— Şimdi evimde ve kocamın karşısındayım da ondan. Sonra, üzerim

de elbise değil, geceliğim var.»

«— Haydi, bırak şimdi sudan bahaneleri. Hem, bir tek bu olsa neyse...»

«— İyi vallahi. Demek gündürlü aksiliğinin sebepleri vardı. Bu akşam da patlak verdi. Neymiş daha başkaları?»

«— Gündüzleri evde çıplak dolaşıyormuşsun?»

«— Bir kaç defa, sıcağın bunaldığını, külötlü dolaştığımı sana ben söyledim.»

«— Durup dururken sıkır sıkır ovnamaya başlıyormuşsun. Evde kimse yokken. Bir de radyoda güzel bir parça olduğu zaman, sana oyna derim de, bilmiyorum diye naz edersin ha!..»

«— Yoo, senin canın kavgı istiyor. Uymayacağım sana. Ayol, bir kadın evinde, kimse yokken oynamış veya oynanmış... Hay Allah, ne diyeyim, bundan ne çıkarmış yâni?»

«— Çok şey çıkıyor işte. Oynak karı diye adını çıkarırlar!»

«— Öyle bir şey diyenin alnını fırışlarım ben. Hem, sen nereden ayıldın, nasıl öğrendin benim evde kendi kendime oynadığımı, fıkrada dığımı?...»

«— Ben her şeyi duyarım, bilirim.»
«— Vay efendim vay! Çocuk mu var senin karşında? Ama, dur dur anlıyorum şimdi...»

«— Neyi anlıyorsun?»
«— Sana bu gammazlığı etse etse kapıcı Rasim yapmıştır.»

«— Yaa, demek oynadığını kapıcı da gördü? Al işte, kendi ağzınla yalandandın.»

«— Kapıcı görmedi de duydu geçen gün. Sipariş almak için uğramış. Ben de içerde kendimi kaptırmışım bir ara. Kapıyı açınca, yalılık yalılık gidiyordu.»

«— Kapıcıya bile rezil olduk desene.»

«— Pekii, sana nasıl geldi bu haber? Bir kapıcıyı karşısına alıp da insan karısı için konuşur mu? Yazıklar olsun sana!»

«— Kazın ayağı öyle değil. Karşıkı dairede bekâr üç genç oturuyor biliyorsun...»

«— Bana ne onlardan?...»

«— Kapıcı Rasim'e az iyiliğimiz

dokunmadı. O da bunun altında kalmamak için bizim namımıza çok şeyler düşünüyor. Yâni, göz kulak oluyor bu bekârlara. Bizim için değil de, karşıkı apartman için birçok şeyler oldu, dedi. Orada bir kaç genç kız varmış galiba. Onlarla işi pişirmişler. Geceleri perdeyi açıp, ışığı söndürüyorlarmış. Anlayacağın hepsi de röntgenciymiş işte. Senin o kendi kendine fıkradadığın gün Rasim tam bizim kapıya gelince, karşıdaki bekârların kapısını kapandığını duymuş. Belki de dinliyorlardı, dedi. Ablam dikkat etsin...»

«— Tuu, senin aklına e mi. Kendi yaptığını başkasının üstüne atmış da, sen de inandın ha? Daha başka?...»

«— Şimdi, dır dır edip konuyu dağıtma. Ben sana diyorun ki, artık hareketlerin iyice çekilmez oldu. Ne evde, ne de bir misafirlikte kendini toparlayabiliyorsun. Açıkça, hasta karının birisin sen!»

«— Bunu bana kocam söylüyor, öyle mi?»

«— Evet, gösterme hastası diyormuş şimdi buna. Bir kadın bu hastalığa tutulunca, kocasına göstermeyip, soğukluk, huysuzluk yapıp orada burada açılır, saçılır. Bilmem ne ruhsal sıkıntı diye de adı var, anladın mı? Ben boşuna konuşmam dedim sana!»

«— Pekii, hastayım. Haydi bakalım ne yapacaksın yap?»

«— Boşarım ulan seni. Ne sandın sen beni. Demek...»

«— Evet evet, hiç itiraz etmiyorum. Ne söylersen söyle kabulüm. Boşanmak mı istiyorsun? Hay hay... Başka?...»

«— Tamam, başkası falan kalmadı bu işin. Sen sözle, nasihatle yola gelecek bir kadın değilsin. Niye elimi kirleteyim? O kadar aptal değilim. Mademki, kabul ettin her şeyi, oldu. Boşanacağız.»

«— Boşanacağız...»
Konuşmanın böyle bir sonuca varacağını ikisi de hesaplamamıştı. Bu yüzden, ayrı ayrı yatak hazırladığını kimin tarafından yapılacağı belli olmadığı için, yine aynı yatağa ters dönüp yatırlar.

Sabahleyin, karısı uyuması için kocasını sarsıyordu. Gözlerini açınca burnuna dayalı saati gördü. Hayretle ayağa fırlarken:

«— Nel...» dedi. «Saat on mu olmuş? Niye daha erken uyandırdım beni? Biliyorsun, bir haftada iki günden fazla geç kalırsam ıhtar olurum»

Karısı hiç orali olmadı, omuzlarını kaldırdı. Kocası ikinci bir uykudan uyanmış gibi:

«— Haa, akşamki mesele...» dedi. Gülererek: «Yahu, kafam bozulunca oluyor işte. Sen de birazcık dinlemesini bilsen. Sinirlerim bozuk bugünlerde. Acısını senden çıkartmak için sudan bahaneler arıyorum.»

«— Amma da sudan bahaneler...» diye tersledi karısı. «O dediğini hiç unutmuyacağım. Demek ben gösterme hastasıym, öyle mi?»

«— Bırak şimdi bunları. Oldu olacak, haydi şöyle acı bir kahve yap da aklım başıma gelsin. Hem, yarım gün izinliyim demektir, öyle değil mi?...»

«— Avucunu yala...» dedi karısı. «Dur bakayım nasılsı o? Evet, ben huysuz ve soğuk bir kadınam. Tabii kocama karşı.»

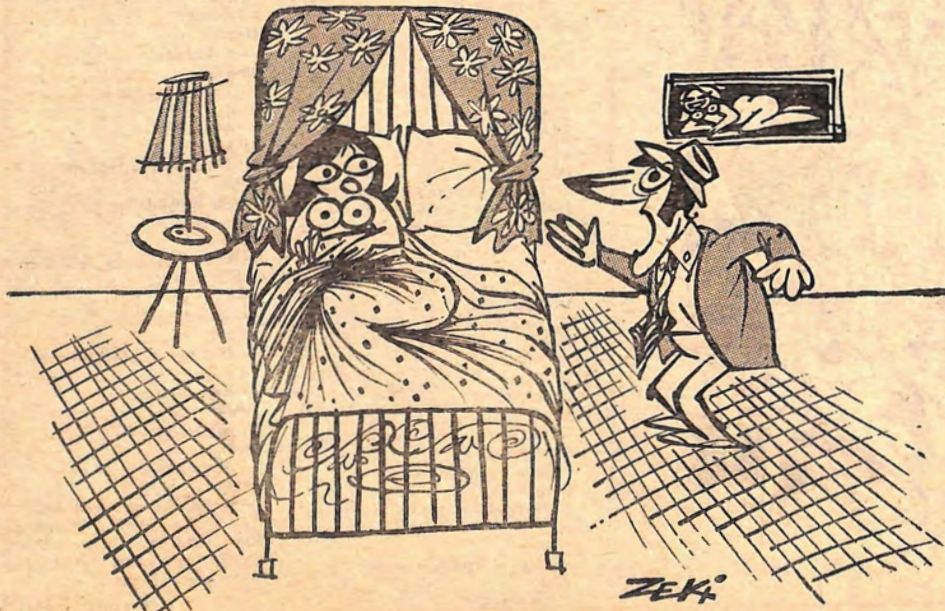
«— Peki peki. Bu cezayı kendim hazırladım. Haydi kahveyi yap da getir. Ağzım yapıp yapıp...»

Kocası odadan çıkarken karısı da mutfağa gidiyordu. Yolda seslendi: «Kahvemiz kalmamış...» dedi. Sonra kahkaha ile gülererek: «Saat daha sekiz. İşe gitmen için yarım saat vaktin var. Kahveni de dışarda içersin, tamam mı?...»

«— O da tamam. Fakat, akşama görüşürüz. Unutma bu yaptığımı...»

«— Unutmam unutmam...» diyen karısı, geldi giyinmesine yardım etti. Kapıdan çıkarken de kulağını çekti:

«— Akşama erken gel, yollarda sallanma...» dedi.

— Gece olunca karyolanın perdelerini kapat demedim mi?... Ya yanlışlıkla odaya başka biri girseydi!..

SİZİN İÇİN

İKİ METRE KERESTE

Köydeki orman muhafaza memurunun kardeşi Ahmet, köye gelmişti. Kahvede, çam dalından yapılmış sigara takımı ile sigara içiyor ve bir kaç kişiyle konuşuyordu.

Ahmet'in ağzındaki sigara takımı, köylülerden birinin dikkatini çekmiş olmalı ki:

— Bizim ormancı orada burada adam arayacağına kardeşini yakalasa ya dedi, baksanıza, ağzında iki metre kereste var!

Kemal AYDEMİR
Yuvalı köyü İlkokulu Öğ.
İzmir — İSPARTA
RADYO

Radyoyu alalı ancak iki gün kadar olmuştu. Evde, yaşlı annem ve benden başka kimsecekler yoktu. Radyoyu açınca türkü çıkmıştı.

Annem:
— Aman, dedi, türkü çok güzelmiş, şimdi kapat da akşamleyin hep birlikte dinleyelim!..

Fahrettin KÖŞKEROĞLU
Fatih Mh. Çayır Sk. Önün
Ap. Daire 3. Kayseri

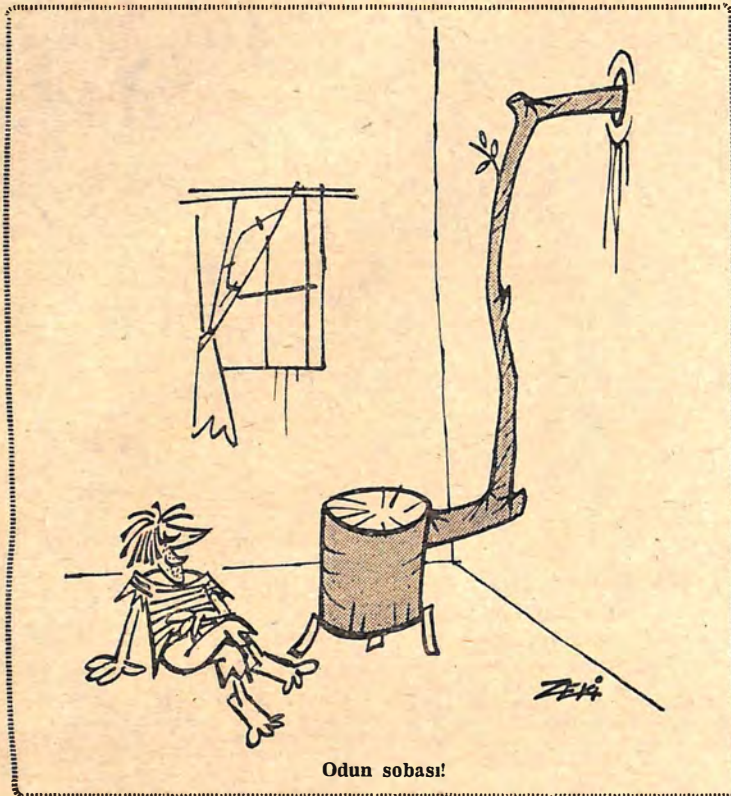
ORTALAMA YAŞ

Ticaret Lisesi son sınıftayız. Coğrafya hocamız yaş ortalamasından bahsediyordu:

— Avrupa'da 60 olduğu halde Türkiye'de 41, Hindistan'da ise ortalama yaş 20'dir. Fakat bu, bölgeden bölgeye, hatta aileden aileye göre dahi değişir. Mesela bizim ailede yaş ortalaması 70'tir. Babam 68'inde öldü, amcam 73 yaşında öldü, ağabeyim ise tam 69'unda öldü. Demek ki ben şimdi 55 yaşında olduğuma göre 15 yıl sonra yolcuyuz galiba...

Arkalardan hazırcı cevap bir arkadaş bağırır:

— Hocam yaşıma küçülttür!... **Nazif TÜRKÖĞLU**
Ulubaş Koll. Şti. muhasebecisi. Ağır. San. Böl. KAYSERİ

Odun sobası!

NASIL ANLAMIS?

Öğretmen, sınıfta bir kafatasını göstererek sorar:

— Bilin bakalım çocuklar, bu kafatası erkeğe mi ait yoksa kadına mı?...

En ön sıradan bir çocuk cevap verir:

— Kadına ait, öğretmenim.

— Nereden bildin?

— Çene kemikleri çok aşınmış da ondan...

Nejat BAYRAKTAR
Karga Köyü Öğ.
HAVZA

CEZA

Köyümüz halkı, yıllar önce Bulgaristan'dan gelmiş Türklere'dir. Şivelerinde kendilerine has özellikler taşırlar. Okulda öğrencilerin kullandıklarını arzu etmediğimiz kelimelerden biri de «kız» kelimesi yeline kullandıkları «mari» dir. Kelimeyi söyleyenden on kuruş ceza alınmasına ve cezaları iki kız öğrencinin toplamalarına karar verdik. İşte cezalanması gereken bir öğrenci ve görevliler:

— Yasak kelimeyi kul-

landın. 10 kuruş vereceksin.

— Peki mari, al...

— Ama yine dedin, ver tekrar 10 kuruş...

— Unuttum be mari!...

Al...

— Üç oldu... 30 kuruş vereceksin.

— Al iki yirmibeşlik, ver geriye 20 kuruş.

— Ama bizde bozuk yok!

— Öyleyse iki daha söyleyeyim de ödeşelim mari, mari tamam mı?!

Muhammed Sıddık BİLGİLİ
Fulacık K. İlkokulu Öğ.
KARAMÜRSEL

PLÂKA

Adana'dan Antalya'ya geliyorduk. Her uzun yol şöförü gibi ben de yolcuları mikrofona davet ediyordum. Kimi şarkı söylüyor, kimi şiir okuyor veya fıkrayı anlatıyordu.

Sonunda:

— Sayın yolcular, dedim. Bu otobüsün plâka numarasını bilene ilk durakta bir Coca-Cola ısmarlayacağım...

Kısa bir sessizlikten sonra ince bir kadın sesi:

— 07 AL 915, diye bağırıldı.

Bilmiştik. Ön koltukta oturuyorduk. Göz ucuyla bakıp:

— Demek okudunuz, dedim, plâkayı kastederek.

— Evet, enstitü mezunuyum, demez mi!...

Vedat UYANIK

Atatürk Cad. No: 109
ANTA YA

UCUZ ETİN TİRİDİ

Karakolda işinin çokluğundan, masasına konan çayı içemeyen arkadaşın bu durumunu fırsat bilen diğer bir arkadaş, havada avladığı sineği çay bardağına attı.

Bir müddet sonra, işinden başını kaldıran arkadaş, meraklı bakışlarımız arasında çaya uzanırken içindeki sineği gördü. Görmeyle havaya fırlaması bir oldu. Kapıda bekleyen garsona çıktı:

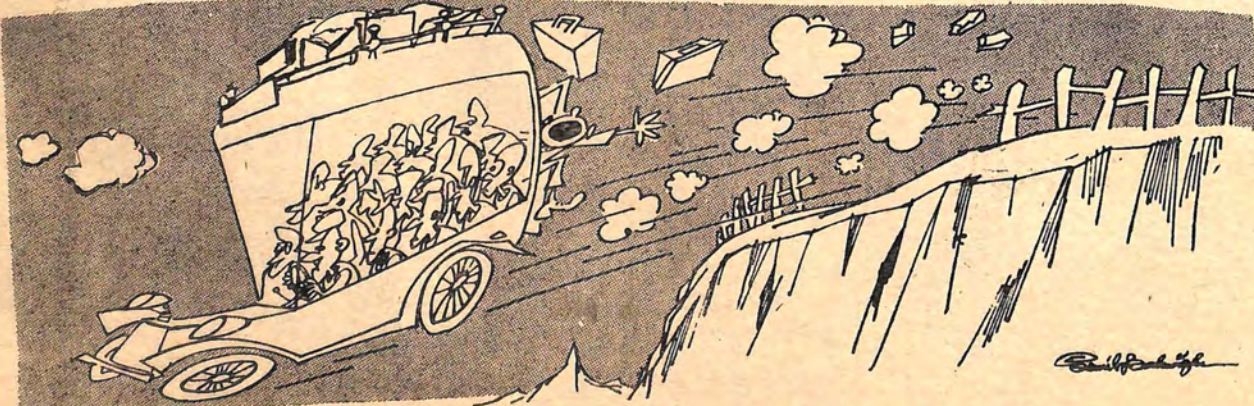
— Nedir ulan bu, ha?...

Sonra garsonun üzerine doğru yitirmeye başladı.

Burnuna doğru uzanmış çayı tetkike başlayan garson, içinde kanat çırpıp fırlıdak gibi dönen şeyin sinek olduğunu anlayınca, hiçbir şey olmamış gibi sinsî bir gülümseme ile:

— Neye bozuluyorsun bey âbicum, verdiğin 25 kuruşa at mı çıkacaktı? demez mi.

Hasan ADIGÜZEL
Reşadiye Karakolunda polis memuru
KAYSERİ

— Haydi!... kemerleri bağlayın, sigaraları söndürün!..

Z

PAZARTESİ:

Yılın olayı

Hayır hayır, dünyanın gözü bir kez daha üstümüze çevrildi diye utandırmayın hemen.

Ne ortalık yaştı, ne kışkınları, ne barıştı. Sıkı güvenlik tedbirleri alınan başkent in göbeğinde dördü kaçırılan Amerikalılar olmak üzere bir düzine insan kayıpla karıştı!

Kendisine, «Halk Kurtuluş Ordusu» adını veren gizli örgüt, resti çekti: «Altı milyon Türk lirası fideye ödenmezse, elimizde bulunan dört Amerikan askerini öldürecekiz!»

Bunun hemen ardından rehindeki Amerikalıların mektupları boy gösteirdi gazetelerde: «Ne olur isteneni parayı verin!»

Hükümette ses yok! Amerika'dan ise, örgütün para istğine Başkan Nökon Beyaz Saray'dan cevap verdi: «Böyle bir pazarlığa karışmak, Türkiye'nin iç işlerine müdahale olur.»

Bunun üzerine, başta İnönü olmak üzere tüm politik kadro, «Tarihimiz bu örneğe tamk değil.» «Karla biten sonuç tamir olunmaz» diye gizli örgüte sesleni.

Ve adam kaçırılan ellerini kana bulamadan Amerikalıları bıraktı. «Diyeceksiniz «Neden?»

Anladılar ki, milletvekillerinin bile henüz Mart maaşını alamadıkları bir yerde, nasıl ödenir altı milyonluk fideye!

SALI:

Yangına karşı

Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü, gazetelere verdiği ilanlarla İstanbul'da sahneye konacak oyunların adlarını ve tarihlerini açıklıyor:

«IV. Murat»

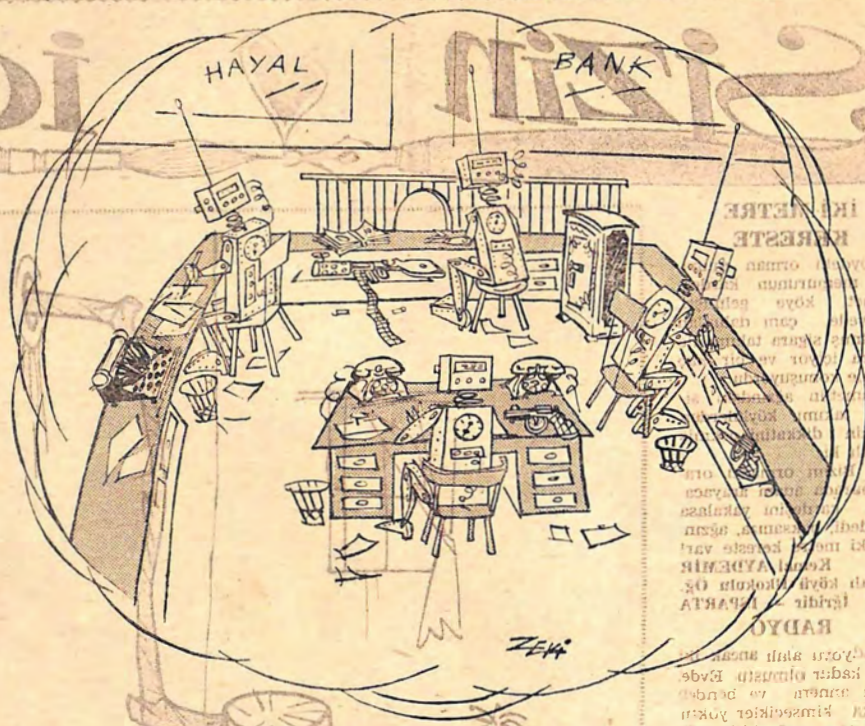
«Darıdaki Kemancı»

«Cadı Kızı»

Ve «Bir Bardak Su».

Sonuncusu hariç, repertuvar hemen hemen öncekinin aynı...

Şu farkla ki, Kültür Sarayının başına gelen yeni salonun başına gelmesin diye olacak, düşünmüş taşınmış yangın ihtimaline karşı bir sigorta şekli bulmuşlar; «Cadı Kızı» ın hemen ardına «Bir Bardak Su» koymuşlar!

Gün ola hayal ola!

Aman birader, bizim üniversite için açık günleri mi var?

ÇARŞAMBA:

Yeni sözcükler ve anlamları

Dönüp dolaşıp ister istemez yine Ankara olaylarına dönüyor insan.

Kaçırılan dört Amerikan askeri nin bırakılmasının hemen ardından, İçişleri Bakanı şu açıklamayı yapıyor: «Failleri yakalamamız bir an meselesidir!»

İlk banka soygundan sonra da aynı sözleri söylemişlerdi:

«Soyguncuların yakalanması bir an meselesidir!»

Derken ikinci bir soygun olmuşt u. «Yakalanmaları bir an meselesidir!»

An, an, an... Bundan böyle sözlüklerdeki «An» sözcüğünün karşısına şu açıklamayı yapmak gerekecek galiba: «An: Son-suzluğa uzanan zaman!»

PERŞEMBE:

Ne yapacaktı çocuk?

Gazete, tam bir sayfasını ayırmış habere: «Bir Türk öğrencisi, üniversite öğrenimini Tayland'da yapıyor!»

Nedense bunu bir özentili sanıp, yerenler çıktı. Tezleri de, şu:

«Kendi ülkesi dururken dünyanın yolunu tepip Tayland'da ne arar?»

CUMA:

Uysa...

Bir yandan binlerce jandarma, polis üniversite alanının altını üstüne getirip silâhı arıyor, bir yandan ODTÜ'nün mimarı şu açıklamayı yapıyor: «Rahatça dolaşın dehlizlerin her bina ile irtibatı vardır ama biz bunları kaçaklar barınsın diye yapmamıştık.»

Biz de öyle bayım, biz de öyle... Başımızda bu kadar politikacı var ama, biz bunları memleketi bu hale getirsinler diye seçmemiştik!

CUMARTESİ:

Birden kesmek sağlığa zararlı olur diye...

Sabah gazetelerinden biri, vatandaşlar arasında yaptığı anketi sonuçlarına almış ve üstüne şu başlığı atmış:

«Sirayı nasıl bıraktım?»

Anketi katılanlardan bir santral memuresi şöyle söylüyor:

«Kur'ana elimi basıp yemin ettim!»

Aşçı vatandaş:

«Bırak şu avıriak otönu Hasan dedim.»

Bir modacı hanım:

«Bir sabah uyanınca yüzümün sarırdığını gördüm, sigarayı bırakmışım» diyor.

Eh, bizler de tamafnen değilse bile, aşağı yukarı, bırakmış gibiyiz! Oysa ne Kur'ana el bastık, ne yit zümüş sarardı. Bunda en önemli rolü Tekel zamları oynadı.

Örneğin filtreliden başlamıştı işe, çok şükür fiyatlar yükseldi! Birinci'ye düştük düşe düşe!

PAZAR:

Kimin nereye gireceği belli olmuyor

«Film çevirmeye başlayan eşkiy, Hamido'nun oğlu sosyeteye girdi.» «Hamido'nun oğlundan sonra yeteni de artist olup sosyeteye girdi.» Kimsenin ne olduğu, ne olacağı belli olmuyor dünyada...

Bakiyosunuz biri yol kesip adamı soyarken sosyetenin aranan kişisi oluyor, bakiyosunuz diğeri paşa paşa okuyup giderken sağ sol çatışma sına girip, cezaevini boyluyor!

Vedat SAYGEL

Dört Amerikalı kaçırıldı. — Gazeteler —

Yazısız

BİR HAYAT

KADINI

**SUAVİ
SÜALP**

ÖZELLİKLERİ :

Fazla kullanılmış, saçla-
rının asıl rengini bulabil-
mek için tarihten önceki
zamana gitmek lazım...
Teni fondöten ve kremden
fazla badana olmuş duvar
gibi... Dudakları daima
mor... Sürdüğü ruj bunu
maalesef kapatamıyor...
Gözleri sabahları kirpiksiz
ve donuk... Geceleri insa-
nı mestedecek kadar çekir-

ORHAN KAMİS :

Eftalapos'un önündeki muhabbet
taksirlerinde şoför olup Figen'in bir
numaralı dostudur... Ona geceleri
müsteri getirdiği gibi, cümbüşleri ge-
celerini kendine ayırmıştır... Direk-
siyona yan oturur... Pikapta Figen'in
en sevdiği yarı Arapça yarı Türkçe
şarkıları çalar... Arada bir duman
çeker... Çok helâk çocukturn... Kafala-
rı meşhurdur... Sağlam gezir...
Aslında Ferdiye'dir... İki kere ha-
camattan içeri girmiştir... Koklan-
mayacak kadar ağır kolonya sürer...
Yedği bir jilet yüzünden sol yana-
ğında derin bir iz vardır... Figen'i
her cuma gecesi önce marileyip
sonra aşk dâvasına yatar... Araba-
nın torpido gözüne daima bir şişe
cep konyayı zula eder... İse götü-
rülü hovardalardan yüzde on alır...
Geceleri çalıştırdan gündüzleri ya-
tar uyur... Akşam dokuzdan sonra
piyasaya çıkar... Figen'i bugünlerde
bu hayata bırakıp kapatmak ni-
yetindedir...

İşte Figen Çürük (asıl adı Muazzez'dir) tanınmış ve mesleğin-
de büyük başarılar göstermiş bir hayat kadını... Tavukçmazda
oturuyor... Gündüzleri uyuduğu için siyahla beyaz arasındaki farkı
pek farketmez... Bütün gayesi kendine bir kat daha atabilmek...

MUSLİH BELKEMİĞİ

Kıymetli misafircilerimiz-
den olan Muslih bey, Figen'i
bir kurtaj vaziyetinde tanı-
mış ve bu arada ona kendini
kaptırmıştır... Figen'in sık sık
Muslih'e gitmesi neticesinde
kadına adamakıllı tutulan alt-
mışlık Muslih, bu kadın yü-
zünden yirmibeş senelik ka-
rısını boşamış ve, Figen'e
dost olmaya razı olmuştur...
Fakat kadının cinsi hayatı
çok hızlı olduğundan ve Mus-
lih sabahları hastahane, öğle-
den sonraları da muayeneha-
nesinde bulunduğu kadını
nizama uyandırmış ve sa-
dece bir Opel arabayla can-
nı kurtarmıştır... Fakat bu
arada ihtiyar aşkının verdiği
hüsrana Balıkpazarı'nda Ke-
yif meyhanesine düşmüştü

HAYDAR

GÜRGENOĞLU :

Figen'in albümündeki ensesi kalın ve en fazla kesleni olan Hay-
dar Gürgenoğlu bu kadın yüzünden bütün kereste depolarını yiyip bi-
tirmiş, ayrıca iki arsa, üç kat satmıştır... Figen'i bir sahil gazinosun-
da tanıyıp, o sahnede okurken kadına kesilen Haydar Gürgenoğlu
her gece çiçekler falan fısıltı göndererek dikkatini çekmiş, Figen de
pansuman edilecek yeni bir ayal bulduğunu çakarak ona yanaşmış-
tır... İlk hamlede Haydar'ın ellibin lirasını tokatlayan Figen, sonra
Cihangir'de bir kat tutturmuş ve Haydar'ı türlü profesyonel aşk nu-
maralarıyla duman etmeye başlamıştır... Haydar, hayatı keresteler
ve odunlar arasında geçtiğinden bu yumuşaklığın cazibesine muhal-
lebi gibi olmuş, memlekette bulunan karısını ve çocuklarını unut-
muş kendini bu şehvet kurbanı vaziyetine adamaklı kaptırmıştır...
Fakat Haydar'ın büyük oğlu bu işe uyuz olup babasının manzarası-
nı bozmuş ve bir gece makineyi takırdatarak, babası Figen'le bera-
ber bir kulüpten çıkarken kadını temizeyleyim derken babasını gö-
türmüştür... Böylece Haydar da Figen'in ilgi çekici kurbanları ara-
sında şerefle yer almıştır...

MUSTAFA KARANLIKIS :

Beyoğlunda Amoroza Bar'ın pa-
ronudur... Figen'e iki sene otur-
muştur... Figen onun barında beş
sene konsomatrislik yapmıştır...
Mustafa Karanlıkis, Figen'i bir ara
kapatmaya kalkmış ve Figen onun
yüzüne kezzap atmış, fakat Musta-
fa atık davranarak eğildiğinden sap-
kası ve saçları yanmıştır... Bu
yüzden şapkasız gezmeyen, Figen'e
bir araba ve bir kat kaptırmış fa-
kat sonunda kıza fedaileri tarafın-
dan bıçaklatıp katı ve arabayı geri
almıştır... İki ay hastanede yatan
Figen, Mustafa'dan ayrılmış ve aşı-
ğında bahsedeceğimiz Muslih Belke-
miği kapıya atmıştır... Mustafa,
Figen'in aşkıyla bari kapatmış ve
bir saz salonu açmıştır... Fakat Fi-
gen bu herife dış bileğinden bir
gece Hacıosman Bayırında Musta-
fa'nın yanında bir kadımla muhab-
betten dönerken arabasının
rotu çıkmış ve Mustafa ya-
nındaki kadın ve arabasıyla
karışık bir direğe toslayarak
buruşmuştur... Yani halen ha-
yatta değildir...

ARTİST SÜREYYA :

İşte Figen'in tek sevdiği ve
kapıldığı erkek buydu... Ne
iş ne gücü olmayan Süreyya
bir kulüpte Figen'i seni ar-
tist yapacağım ayagıyla uyu-
tup araklamış, kadın bu te-
siri ve lafları pek dokunaklı
herif karşısında ilk aşk heye-
canını tatmış ve kazandığını
Süreyya'ya teslim etmeye başla-
mıştır... Süreyya Figen'in ne-
biğin bir kadın olduğunu bil-
diğinden bir müddet aşık po-
zuyla vâzietini idare etmiş, fa-
kat Figen bir gün onun omu-
zunda kendi mamulâtı olma-
yan bir çürük görünce Süreyya
ya'ya döndüğü kadın pencere-
sinden atmıştır... Süreyya bu
olaydan sonra topal kalmış,
iyileşir iyileşmez Marmaris'te
bir iş bularak İstanbul'dan
tüymeyi en çakar yol bulmuş-
tur... Figen ise hala Süreyya-
ya'ı unutmaz ve onun resmini
ne bakarak içini çeker du-
rur... Ama nâzi geri döner-
mi?... Demek ki hayat kadın-
larının da bir kalbi varmış...

ŞEKERİ ÖRTA

Muzaffer İZGÜ

— 11 —

Gävurköy'ünden . sağa saptılar... Biraz daha ileride edebildiler. Orada, yıkık bir eski dam buldular. Kel Hayri:

— Bak işde meselâ bu, amma heç garanti edebilin mi avrat ayağı deymemiş diye... Edemen ki, bırak avrat ayağının deymesini, belki bedeni bile deymiştir bu topraklara... İşde yat burda, isdersen onbeş gün, bi şey göremen... Gel gel şu tarafa, şu tarafa ben eyi guytu bir yer biliyorum.

Dağ tarafına doğru saptılar. Zifiri karanlıkta önlerini görmüyorlardı. Bir ara Kel Hayri ispiptonun etkisiyle bir çalışığın içine yuvarlandı. Arif onbaşı, onu kolundan tutarak çıkardı.

Sık ağaçlı bir yere geldiler. Ağaçların arasına serdi Kel Hayri battaniyeyi:

— Tamam, dedi, buraya avrat ayağı deymemiştir. Neden dersen, heç bi avrat dath canına gıyıp da bu çallıların arasına giremez. Otur o turlu...

Karşılıklı battaniyenin üzerine oturdular. Bir ara ikisinin de gözleri çallıların arasından yıldızlara takıldı... Kel Hayri:

— Buldun mu yedi gardaşı? dedi.
— Buldum, dedi onbaşı. Nah işde...

— Tamaaam, onu sağımıza alıp yatacağız... Sona, üç daş şu tarafa goyacan, üç daş da bu tarafa... Amma bak, daşlar sıvrı daş deel, çakıl daş olacak, yuvarlak yuvarlak... Arif onbaşı, karanlıkta el yordamıyla altı tane taş buldu. Onları, Kel Hayri'nin gösterdiği yerlere koydu.

Kel Hayri:

— Şimdi bi daş da, tam yedigardaş yıldızın olduğu tarafa... Üç üç daha altı, bi de o yedi... Tamaaam...

Arif onbaşı, elindeki tek taşı da yedi gardaş yıldızının bulunduğu tarafa koyduktan sonra tekrar Kel Hayri'nin yanına geldi. Kel Hayri ondan cebindeki planı istedi. Önce planı sağ eline aldı, sonra elini arkadan dolatırarak sol eline aldı, ve gömleğinin düğmelerini çözerek planı tam göğsünün üzerine yerleştirdi. Arif onbaşının anlamadığı bir takım mırıltılı dualar okuduktan sonra:

— Tamam, dedi, şimdi ikimiz de yedi gardaşa dönüp yatacağık... İlk bi üstüne ürperme gelecek vücuduna, aldırma. Ondan sonra dalacan uykuya. Amma eyi hatırında dut ha gördüklerini, milimi milimi ne, çok möhim...

Battaniyenin üzerine uzandılar. Arif onbaşı ceketini iyice başına çekti. Daha şimdiden titremeye başlamıştı. Bu, gecenin ayazından mıydı, yoksa yedi kardeş yıldızının etkisinden miydi bilmiyordu, ama gerçek olan bir şey varsa işliyordu. Öyle böyle üstüne de değil, çeneleleri biribirine takır vuruyordu.

— Ne o? dedi Kel Hayri...

— Heç ağa, heç...

— Leylekler gibi takırdadın...

— Galiba şindiden duttu beni yedi gardaş.

— Dutar gurban olduğumun dutar, ilki dutmusdur seni. Hani şu başdaki... Titredir oo... Şimdi biraz sona ikincisi dutacak, o da içine bi boşluk salacak. Üçüncüsü, bu boşluğun içinde bi zil çalacak. Zil sesine dördüncü gelecek, dördüncü, beşinciye emret diyecek, beşinci diyecek ki ey dördüncü yıldız gardaş, şu se.

16

nin altında yatan, aç susuz perişan iki benî âdem var. Bu benî âdemler senden bir şey dilerler, var get altıncı gardaşımıza habar et... Gedecek beşinci, altıncı gardaşa habar iletecek. Altıncı gardaş atnan gelecek, böyle atların nal seslerini tâ galbinin tisdünde duyacan, güm güm güm... Geçip gedecek, bi müddet sona, yedinci gardaş, ki bu gardaşların en büyüğü, en sözü geçeni, içini burka burka çıkıp gelecek... Çok büyük amma sesi çok hafif, işde senin gulana bi şeyler deyip, gözünün önündeki perdeyi galdıracak, sen de ayan beyan göreceksin...

Arif onbaşı, içinde yavaş yavaş bir boşluk hissetti gerçekten. Ama, o hiçbir zaman bunu aç midesine vermedi, içinden:

«Tamam, ikincisi de duttu beni» dedi.

Evet, zil de çaldı biraz sonra tam midesinin üzerinde, hem de kilise çanları gibi... Ötünde yatan Kel Hayri'ye baktı... Ne bilgili adam diye düşündü... Sahiden buna hükümet aylık bağlamalı... Ne var sanki böyle bir adamı eskici dükkânının kulf kokuları arasında harap edecek?... Horladığını duydu Kel Hayri'nin... İçinden:

«O ilmini çok iyi biliyor... Onun

işleri saniyesinde oluyor ilmini bildiği için... Demek onun zili de çaldı, atlısı da geldi, yedincisi de geldi. Kimbilir, belki de şimdi kulağına fısıldıyor, ayna gibi de yerini gösteriyordu» dedi.

Ellerini belli belirsiz havaya açtı: «Hadi gurban olduğumun Allahım, dedi. Bak görüyon halimizi, gösder büyüklüğünü, ya bana, ya da Kel Hayri'ye dedirt yedi gardaşının en büyüğüne.»

Çok çalıştı ama, uyuyamadı... Soğuk iliklerine işlemişti. Hele sırtı, hele sırtı... Battaniyenin yanını Kel Hayri'yi uyandırmadan sırtına örttü. Ama, küçükük battaniye, ancak kirek kemliğine dek gelmişti. Şapkasını başının altından alarak, gömleğinin içine, sırtına soktu. Ancak ondan sonra biraz dalabildi...

Uyandığında her tarafı ağrıyor du... Ama şimdi ağrının zamanı değildi, gördüklerini kafasının içinde toparlaması gerekti. Bir bir, ayrıntılarıyla toparlaması gerekti...

Evet, bir ev görmüştü, kerpiçten bir ev... Nedense evin kapısı yoktu. Dışarıda yağmur yağıyordu... Bu açık kapıdan içeriye dalyordu... O danın içi belki yüz tane çocuk... Ağlaşan, bağırın, sümüşü akan... Sonra bir kadın çocuk emziriyordu sö-

şede. Mübcecel diyorlardı o kadın için... İşte bu kadın Kel Hayri'nin karısı... Kadının memeleri pörsümüştü yüz çocuğu emzirmekten. Sonra, Kel Hayri girdi odaya... Elinde kocaman bir kitap, ama kitabın yarısı yok... Tuttu, bunlardan kopardıkları yaprakları bir bir çocuklara dağıttı. Çocukların hepsi sustular. Kitabın kabını da karısının suratına çarptı. O zaman çocukların tümü güldüler... Mübcecel ağlıyorken uyandı...

Kendi kendine: «Pekiyl, dedi, bu rüyanın neresinde hazine?»

Düşündü... Şimdi biraz sonra Kel Hayri uyandığında, ona nasıl anlatacak bu rüyayı? Nasıl diyecekti karının göğüsleri pörsümüştü, çocuğu emziriyordu? Al başına sırmalı heybeyi, ki hem ne heybe?

Biraz sonra Kel Hayri de uyandı... O da ilk kez belini tuttu. Sonra, ayakta olan Arif onbaşını gördü:

— Uyandın ha? dedi.
— Uyandım...

— Ne gördün?

Gel de anlat şimdi? Amma anlatmak gerekti... Evet, gördüklerini bir bir söylemek gerekti ki, tutsun o bilgili adam da, bunlardan bir anlam çıkarak elindeki plâna göre bir sonuca ulaşsın...

— Vallaha Hayri ağa, senin avradı gördüm...

— Ne?

— Senin avradı... Gucağında bir çocuk, o çocuğu emziriyordu...

— Vay anasını... Lan eyi be...

Arif onbaşının içine sular serpildi.

— Bak, dedi Kel Hayri, gucağında çocuk görmezsen, o zaman tak avrat, rüyayı kelp ederdi ya, gucağında çocuk varmış... Emzirmeye gelince, o da bereket... Sona?

— Odada yüz çocuk vardı...

Kel Hayri, bir taraftan ayağını oğuşturuyor, bir taraftan da:

— Allah Alları, ulan ne bereket, ne bereket, diyor. Pekiyl saydın, tam yüz tane miydi?

— Yok amma, vardı o kadar...

— Sona?

— Sona, sen çıktın odadan. Elinde bi kitap.

— Kitap?...

— Gara gaplı.

— Gara gaplı?

— Hee...

— Eyi vallaha...

— Bu gara gaplı kitabın sayfalarını bir bir yırttın ve çocuklara dağıttın...

Kel Hayri heyecanla sordu:

— Gaç dene yırttım?

— Vallaha saymadım...

— Tüh be, bi bilseydin gaç dene yırttığını?.. Neyse, sona?

— Sona, elindeki kitabın gapağını da avradının gafasına attın.

— Gafasına?

— Hee...

— Sona?

— Sona Hayri ağa, çocuklar hep güldüler...

— Güldüler?...

— Heye, çok güldüler...

— Abıov, lan çok eyi be...

— Sona Hayri ağa, sen çıktın gettin...

— Kapıdan?

— He, gapıdan... Amma evin gapısı yok ha...

— Yaa, onu söyle ilkin gardaşım, demek evin gapısı yoktu?

— Yokdu...

— Apaçık?

Başarıınız ve İstikbaliniz
tutumlu ve isabelli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracacağınız her hesap
bu yolda sizin için
en büyük şanstır.
Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 — 31)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini idare eden: Kadri Yurdatap, dizilediği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Apaçık...
— Başka bişi unutmayasın?
— Haa, şimdi aklıma geldi. Senin elindeki kitap vardı ya!
— Eee?
— Yarımdı, yarısı yoktu...
— Ulan gardaşım, sen en möhim yerlerini unuduyon be... Demek kitabın yarısı yoktu?... Demek kitabın tam yarısı?... Çok eyi vallaha... İşde böyle olacak gardaşım, içini ranat dutacan, galbinden eyiden eyiye inanan ki, yedi gardaş sana yardım etsin. Senin içinde bin türlü fitne fesat, etmez ki sana yedi gardaş yardım...

Kel Hayri, koynundan plâni çıkarak, sanki çok büyük bir şey keşfetmiş gibi katlayıp cebine koydu. Sonra, yan cebinden ispirotsunu çıkarıp başına dikti... Ama içemedi, suyla karıştırılmamış olduğu için daha dudaklarına değer değmez su-ratını buruşturdu. Sabah sabah o-na bir kaç damla olsun yeterdi...

Ârif onbaşı:
— Ya sen ne gördün Hayri ağa? dedi.

— Ben mi? Ben dehşet gördüm dehşet... Tamam Ârif onbaşı bu iş... Daha yataktan kalkmadan gördüm bu işi... Ha sahi, burada ne yatak ya... Bi dere gördüm ben... Amma bolluk bi dere, çağıl çağıl akıyor... Bi de adam yıkanıyor derede, üs-dünde heç bi şey yok... Amma bi vücut var adamda, aslan gibi... Bo-yuna su içiyor, avuç avuç su içiyor... Yaklaştım yanına, gardaş dedim, u-tanrın mı sen böyle yıkanmaya? Bana:

«Suss» dedi... «Sus ben şu taraf-tan aka aka geldim...»

«Nerden?» dedim.
«Yenice» dedi... Şu bizim bildiği-miz Yenice ha?...
«Ben ilkin balıktım, sona insan oldum» dedi.

Ve bana en sonunda ne dese be-ğenin:

«Sen de balık olmak isdiyorsan Yenice taraflarına get, Yenice taraf-larına...»

Amma ben çözdüm bunun ilmi-ni... Şimdi eve getdik mi, açarık bi-zim gara gaplı kitabı, hanl şu senin gördüğün kitap...

Ârif onbaşı heyecanlandı:

— Benim gördüğüm kitap mı?

— Senin gördüğün ya... Deyim mi, vallaha tam görmüşün, kitabın yarısı deel amına, bi kaç sayfası yok...

— Allah Allah!

— Allah Allah ya... Sen çok eyi galpli bi insan olduğun için ayan beyan olmuş sana... Bizim Pirt Ze-keriya olsaydı, tamam gene, horoz-nan tavuklar görürdü... Ne diyorum gardaşım, bu işde eyicene inanan, inanmadın mı, fos ki ne fos... Yüz gece yatsan burda boş...

Ârif onbaşı gördüğü rüyayı tekrar yaşarken, Kel Hayri yerdeki battani-yeyi topladı. Önce ikiye, sonra dör-de katladı, sanki Ârif onbaşı gelir-ken de giderken de götürmek zo-rundaymış gibi, hemencecik eline tu-tuştururdu. Ârif onbaşı, battaniye-yi bilingsiz olarak eline aldı. Bel-ki şu anda eline kızgın bir demir verseler, yine alırdı. Çünkü, öylesi-ne dalmıştı rüyasına...

(Devamı var)

Erkekler için Plâtin günler başladı...

platin
TRAŞ BİÇAKLARI

**YÜZBİNLERCE
ERKEĞE
YÜZBİNLERCE
LİRA
DAĞITIYOR**

Ayrıca Platin traş bıçaklarının 5 lik ambalajları içindeki kartonda PLATIN kelimesini meydana getiren harfler var.* Bu harflerle PLATIN kelimesini tamamlayan 5000 lira kazanacak. Selofan kaplı ve altın şeritli PLATIN traş bıçağını 5 li ambalajlarında alın Traşınız pırıl pırıl kazancınız bol bol olsun.

Platin traş bıçağının 5 lik plastik ambalajlarında nakit 1000 liralara 500 liralara, 100 liralara, 50 liralara, 20 liralara, 10 liralara, 5 liralara var.

İSTANBUL ve TRAKYA DAĞITICISI
MEKTA TİCARET A.Ş.
Atatürk Bulvarı - İstanbul Tel : 21 12 03

*İmzalanmış olan harflerin birer nüshası İstanbul 9, Nofesinde mahfuzdur.

(İlâncılık : 1895 — 32)

Doğumevine...

Sabahın erken saatinde bir tak-si çeviren kadın, şoföre heye-canlı bir sesle:

— Rica ederim, dedi, beni Do-ğumevine götürünüz!...

Şoför, kapıyı açtı ve gaza ba-sıp yıldırım hızıyla yol almaya başladı. Kadın:

— Aman, dedi, bu kadar hızlı gitmeye lüzum yok. Ben Doğum-evine çalışmak için gidiyorum, biraz geç kaldım da...

Merhametli kadın

Bir dilenci, bir evin kapısını çalar. Çıkan madama:

— Bir sadaka rica ediyorum, der.

İyi kalbli madam:

— Muhakkak açsın, dur sana yiyecek getireyim! diye cevap ve-rir.

Dilenci:

— Yiyecek istemem madam, der, karşı komşunuz az önce ye-ni pişirdiği pastadan kocaman bir parça verdi.

— Öyle ise dur sana karbonat getireyim...

— Sen anneme uslu duracağı-na söz verdin ama, ben verme-dim!...

Sağırılık

Yolda karşılaşan iki eski dost arasında:

— Görmeyeli nasılsın bakalım?

— Ben iyiyim ama, karımın sa-ğırılığı günden güne ağırlaşıyor.

— Ne diyorsun!...

— Öyle. Meselâ geçen gün bi-tişlikteki oyuncakçı dükkânında bir kaza sonucu fişekler patladı, o korkunç gürültü hepimizi ra-hatsız etti...

— Yaa, demek o yüzden sağır-lığı arttı?...

— Yok canım, uyanarak bana: «Öksürük ilâcını içsene, bu şe-kilde öksürmen hoşuma gitmi-yor» demez mi!...

Kara kurban!

Otomobiliyle son süratle bir köye giren kovboy, ilk karşılaştığı köylüye sorar:

— Köyünüzde kara bir inek var mı?...

— Hayır.

— Ya kara bir at?...

— Yok...

— Peki, kara bir köpeğiniz de yok mu?

— O da yok...

— Kara bir keçi?...

— Bulunmaz...

Bunun üzerine kovboy, ya-mında oturan arkadaşına döndü:

— Muhakkak köye girerken ez-diğimiz mahlûk köyün kara cüb-beli papazıydı!...

Yazısız

Şans

Denizde biri boğulmak üzere idi. Sahilde orta yaşlı bir adam çırpınarak etrafa bağıryordu:

— Zavallı karım boğuluyor, o-nu kim kurtarırsa ikibin frank vereceğim!...

Bunu duyan bir balıkçı denize atladı ve dalgalar arasında çırpınan kadını muhakkak bir ö-lümden kurtarıp sahile çıkardı. Az önce etraftan imdat isteyen adam, bu sefer hayretle:

— Aaa, ben onu karım sanmış-tım, meğer kaynanamış! dedi.

Balıkçı omuzlarını silkti ve iç-li bir sesle:

— Bu da benim şansım, dedi. Borcum ne kadar?...

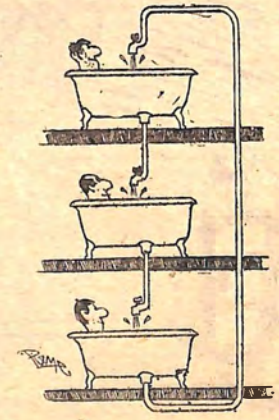
Kravat

Bir kravat almak için, büyük bir tuhafiyeye mağazasına uğramış-tı. Satıcı kızın çıkardığı kravat-ların arasında bilhassa beğen-mediklerini dükkatle katlayarak bir kutuya yerleştirdiğini görün-ce merakını yenemiyerek sordu:

— Neden zevksiz ve çirkin bu-lup beğenmediğim kravatları ayrı bir kutuya itina ile yerleştirip kaldırıyorsunuz?

Tezgâhtar kız gülümseyerek:

— Erkeklerin beğenmedikleri kravatları, alelacele dükkânımıza uğrayıp kocalarına kravat satın almak isteyen kadın müşterileri-mize satıyoruz, dedi.

Yazısız

SÜPÜRGEÇİ

— EN İYİ MÜŞTERİMDİR . KARIĞI KAFASINDA
HAFTADA İKİ SÜPÜRGE KIRAR !

DÜNYA Karıkatıy- leri.

— BU KACINCI KUZENİN BE ?

— NİYE ŞAŞTIN ? GİYECEK BİR ŞEYİM YOK
DİYE SANA KAÇ DEFA SÖYLEMİŞTİM !

— SÜTÜNÜZ MAGANIN ÜZERİNDE MÖSYÖ !

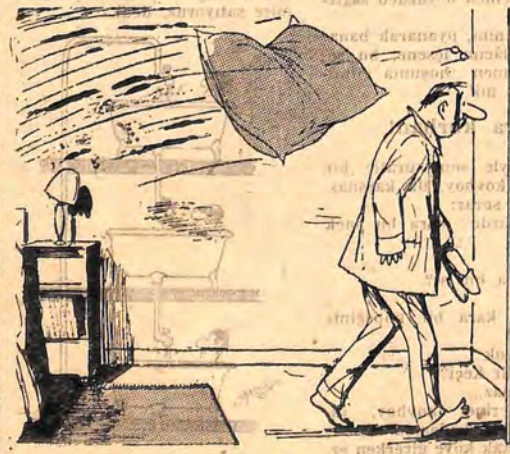
— HAYDI KALK AYAGA ... SARMISAĞI KO-
YACAĞIM !

— EVET, SİZE ÖNÜNCÜ DE-
FADIR SÖYLÜYORUM ...
ARABANIZ DURLUYOR ...

— ONE BİÇİM SORU MÜDÜR BEY ... ELBETTE Kİ
BURADAKİ BÜTÜN ŞEYLER SİZE AİTTİR !

— DEFOL ... SEN NE İŞE YARARSIN ZATEN !

— SİZ DE DİĞER
ERKEKLER
GİBİSİNİZ ...

— KENDİNİZDEN
GEÇMENİZ
İÇİN ...

— KÜÇÜK BİR DANTEL PARÇA-
SINI GÖRMENİZ YETİYOR !

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA

TOPLAMI: **3** MİLYON **333** BİN LİRA

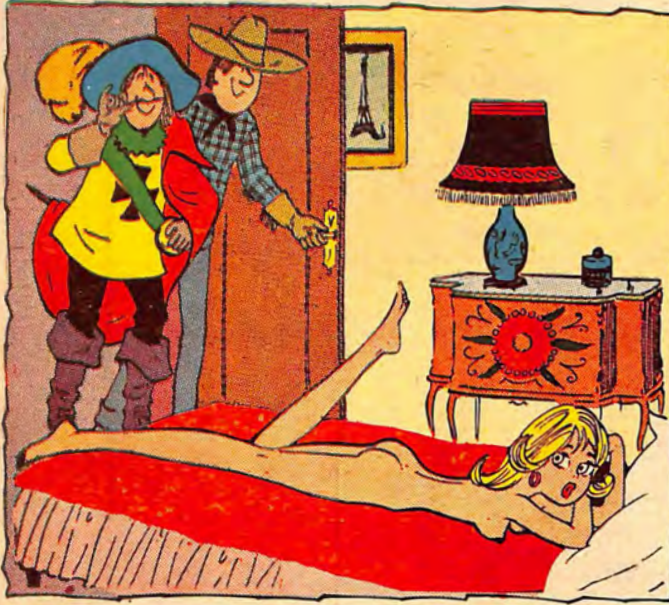
Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Uçlar" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

AKHAK

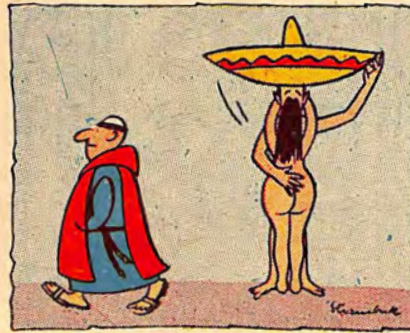
— ACELE ETMEYİNİZ ...KİYAFET BALOSUNA NE KILIKTA GİDECEĞİME HALÂ KARAR VEREMEDİM !..

— İLKBAHAR MODASI DAHA BELLİ OLMADIĞI İÇİN BÖYLE GİYİNDİM SEVGİLİM !..

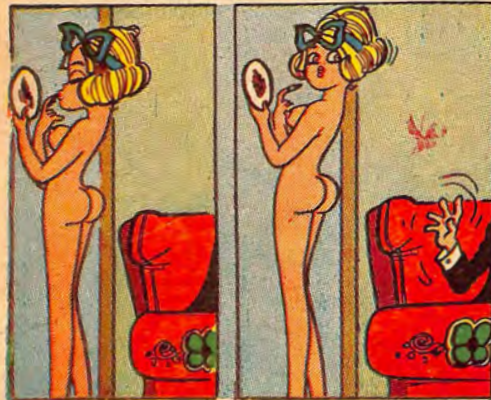
YAZIGIZ

YAZIGIZ

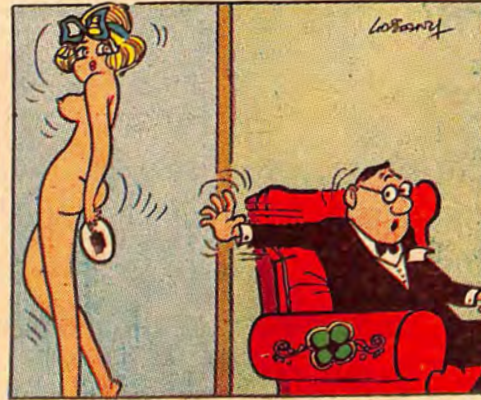

YAZIGIZ

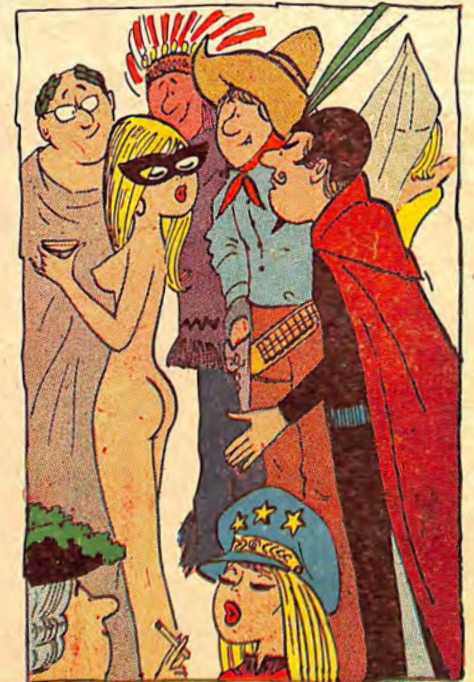

— ÇOK RICA EDERİM ..

— SIRTINIZA BİR ŞEY GİYİNİZ YOKSA..

— SAĞ ELİME HÂKİM OLAMIYACAĞIM !.

— NE KIZIYORSUN AYOL MASKEYLE YÜZÜMLÜ ÖRTTÜM YA !.